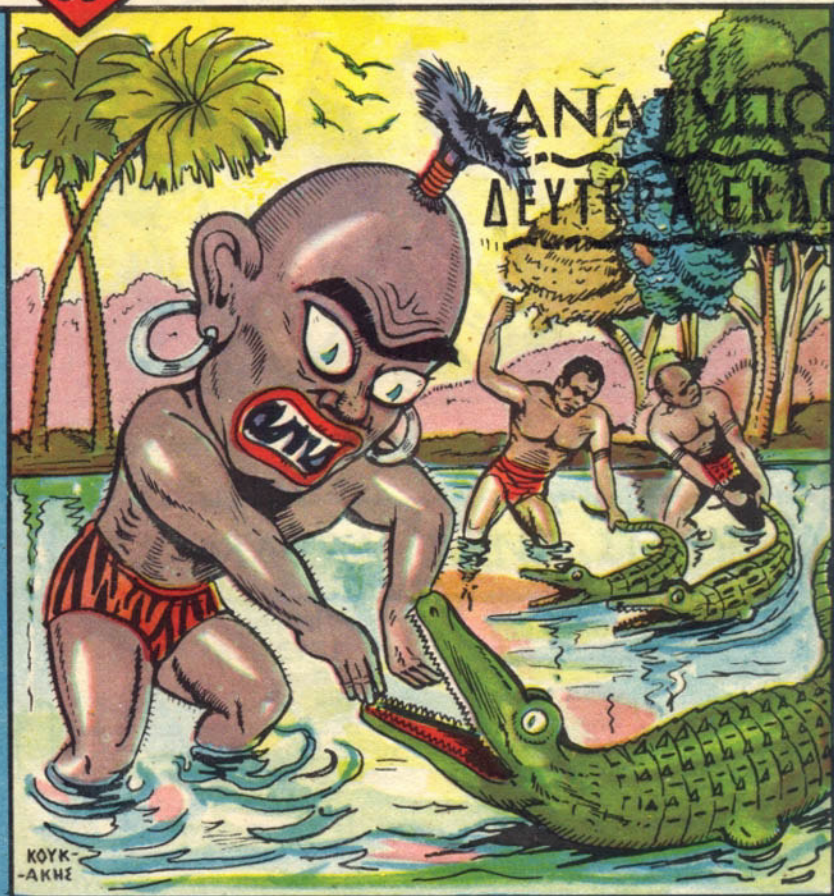


ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
65

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ



ΚΟΥΚ-
ΑΚΗΣ



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ





Τὰ μαύρα «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ κάνουν τρομακτική ἐπί-
θεσι.

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΕΙ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΙΟΥ

“Άγριοι ἰθαγενεῖς καὶ ἀνή-
μερα θεριά τρέμουν τώρα τὸν
Γκαοῦρ στὴν Πέρα Ζούγκλα!

Κι’ αὐτὸς ἀκόμα ὁ τρομα-
κτικὸς τερατάνθρωπος Μπο-
χάρ ἔχει ἀνησυχήσει. Ἡ πα-
ρουσία τοῦ φοβεροῦ μελαψοῦ
γίγαντα στὴν περιοχή του, ἔ-
χει κάνει τὸ βίό τους ἀβίωτο!

“Ἔτσι, παίρνει τὴν ἀπόφαςι
νὰ φύγῃ, μιά γιὰ πάντα ἀπὸ
τὴν Πέρα Ζούγκλα. Ν’ ἀναζη-
τήσῃ στὴν ἀντικρινὴ χώρα κα-
ταφύγιο. Πεδίο δράσεως!

Καὶ μὲ τοὺς ἀπαίσιους ἀρα-
πάδες του—τὰ τρομερὰ «Μαύ-
ρα Φαντάσματα» — κατεβαίνει
στὴν ὄχθῃ τοῦ μεγάλου Ποτα-

μιού...

Είναι μιά ζεστή φεγγαρό-
λουστη νύκτα...

Οί καννίβαλοι κόβουν από
τά γύρω δέντρα και μαζεύουν
σωρούς δλόκληρους από χον-
τρά και γερά χορτόσχοινα.

Τέλος, διαλέγουν το πιο
στενό σημείο του ποταμιού.
Και από ένα τεράστιο δέντρο
της μιάς όχθης, μέχρι ένα άλ-
λο δέντρο της άλλης, φτειά-
χνουν, με τὰ σχοινιά, μιά τε-
ράστια έναέρια γέφυρα...

"Ετσι, ανεβαίνουν όλοι πά-
νω σ' αυτήν και προχωρούν,
για νά φθάσουν στην αντίκρυ-
νή περιοχή της Ζούγκλας του
Ταρζάν.

Οί άμέτρητοι πεινασμένοι
κροκόδειλοι που παραμονεύ-
ουν κάτω στα νερά, δέν μπο-
ρούν τώρα νά τους φθάσουν
και νά τους κάνουν κακό.

... ..
"Ο φοβερός και τρομερός
Ποκοπίκο θρίσκειται, τη φεγ-
γαρόλουστη αυτή νύκτα, κά-
που εκεί στην όχθη. Ψαρεύει
μεγάλα χρυσόψαρα με μιά
πρωτόγονη απόχρη...

Οί «Άγριοι κόνικλοι» έδω
στην Πέρα Ζούγκλα, είναι θε-
ριά άνημερα! Δέν μπορεί νά
τους κάνη καλά... "Ετσι, άνα-
γκάζεται ν' αλλάξη δίαιτα.
Θέλοντας και μη τó γυρίζει
στην ψαροφαγία!

"Ο νάνος άκούει τόν Μπο-
χάρ και τούς καννίβαλους
του που φθάνουν. Και κρύβε-
ται κάπου για νά μη τόν
δούν...

"Από κεί τούς παρακολου-
θεί νά κόβουν τὰ χορτόσχοι-

να και νά σκαρώνουν την έ-
ναέρια γέφυρά τους... "Υστε-
ρα ν' ανεβαίνουν επάνω και
νά προχωρούν σίγουροι για
νά φθάσουν άπέναντι...

"Ο Ποκοπίκο έχει μυαλό
θηλυκό που γεννάει ιδέες!

Και νά: Ξαφνικά, θγαίνει
από την κρυψώνα του. Τρέ-
χει στο θεόρατο δέντρο που οι
άγριοι μαύροι έχουν δέσει
και στηρίζει τη μιά άκρη της
γέφυρας.

Σθέλτος σαν πίθηκος σκαρ
φαλώνει στα ψηλά κλαδιά
του. Και κάνει κάτι άφάντα-
στα ήρωϊκό:

Τραβάει μεγαλόπρεπα τη
θυρλική σκουριασμένη χατζά-
ρα του και χράπ... χράπ...
χράπ... κόβει τὰ χοντρά γε-
ρά χορτόσχοινα!

"Ετσι, δλόκληρο τó σχοι-
νένιο γεφύρι σωριάζεται με
μιās κάτω. Και ό άπαίσιος
τερατάνθρωπος με τὰ «Φαν-
τάσματά» του, γκρεμίζονται
στα νερά του μεγάλου Ποτα-
μιού.

"Αλλοίμονο !... "Αμέτρητοι
πεινασμένοι κροκόδειλοι χύ-
νονται άμέσως πάνω τους! Τó
μαύρο σκυλόδοι του Μποχάρ
ούρλιάζει άπαίσινα. Τρομακτι-
κό μακελειό γίνεται. Τά νε-
ρά τó ποταμιού άρχίζουν νά
θάφονται κόκκινα!

Κατενθουσιασμένος ό Πο-
κοπίκο, ξεφωνίζει πανηγυρι-
κά :

— "Αμάν ψυχάρες που θέρι-
σα άπόψε! "Ανεργος θά μεί-
νη ό Χάροντας!...

Σθέλτος πάλι, κατεβαίνει
από τó αϊωνόθιο δέντρο. Και

τὸ θάζει στὰ πόδια, τρέχοντας κατὰ τὴν ἱερὴ Σπηλιά. Βιάζεται νὰ πῇ τὸ μεγάλο του κατόρθωμα στὸν Γκαοῦρ καὶ στὴν Ταταμπού.

Ἄλλὰ καὶ γιὰ ἓναν ἄλλο λόγο ἀκόμα φεύγει:

— Θές, ἀδερφέ μου, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τοὺς κροκοδειλάδες κανένας ἀράπαρος, καὶ νὰ μὲ ξελιγώσῃ στὴ στράκα;!

ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΙ

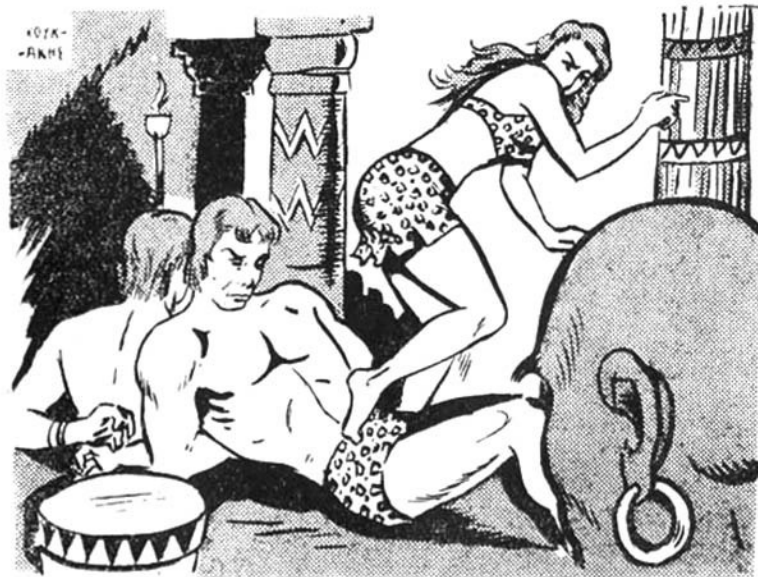
Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὸν θριαμβευτὴ νᾶνο νὰ τρέχῃ. Κι' ἄς γυρίσουμε νὰ δοῦμε τί ἀπεγίναν τὰ θύματά του: Ὁ Τερατάνθρωπος καὶ τὰ «Φαν-

τάσματα» ποὺ γκρεμίστηκαν στὸ Ποτάμι.

Καὶ νὰ τοὺς: Χαροπαλεύουν ὅλοι τοὺς στὰ νερά. Ἐνῷ οἱ τεράστιες μασέλες τῶν πεινασμένων κροκοδείλων τοὺς σπαραξοῦν καὶ τοὺς καταβροχθίζουν...

Ὁ Μποχάρ εἶναι ἀφάνταστα δυνατός. Μὰ ἔχει δυσανάλογα μεγάλο κεφάλι. Κι' αὐτὸ τὸν θαραίνει, ἐμποδίζοντάς τον νὰ κολυμπᾷ.

Ἔτσι, μανιασμένος καθὼς εἶναι ὁ τρομακτικὸς Τερατάνθρωπος, ἀρπάζει τοὺς κροκοδείλους ἀπὸ τὰ τεράστια σαγόνια τοὺς. Καὶ τοὺς σχίζει στὰ δύο!...



Ἡ Τζέιν κλωτσάει ἀλύπητα τὸν Ταρζάν.

Οι καννίβαλοι γύρω του δέν έχουν, βέβαια, τόση δύναμι. Ξέρουν όμως ένα πρωτόγονο τέχνασμα. Καί τὸ θάζουν γρήγορα σ' ἐνέργεια:

Καθ' ἑνας ἀπ' αὐτούς, ἀρπάζεται γερά ἀπὸ τὴν οὐρά κάποιου κροκόδειλου. Τὴν ἀγκυλιάζει μὲ χέρια καὶ πόδια γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ!.... Κολλάει σὰν στρεῖδι πάνω σ' αὐτήν.

* Ἔτσι, τὸ θάρος τοῦ κορμιοῦ του χαλάει τὴν ἰσορροπία τοῦ κροκόδειλου. Τὰ τεράστια ἐρπετὰ στὴν ἀρχὴ φέρουν θόλτες γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τους. Κτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ θάρος ποὺ σέρνουν πίσω τους...

Μὰ δὲν τὰ καταφέρνουν...

Οἱ κροκόδειλοι εἶναι πολὺ κουτὰ ζῶα. Ἄν εἶχαν λιγάκι μυαλό, ὁ ἕνας θὰ βοηθοῦσε τὸν ἄλλον. Ὁ ἕνας, δηλαδή, θὰ σκαράζε μὲ τὰ σαγόνια του τὸν ἀράπη ποὺ εἶχε πιαστῇ στὴν οὐρά τοῦ ἄλλουνοῦ.

* Ὅμως ἀντὶ νὰ κάνουν αὐτὸ, πασχίζουν ὁ καθένας τους χωριστά, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ δικό του μπελλά. Μὰ εἶναι ἀδύνατο! Γιατὶ οἱ κροκόδειλοι δὲν μποροῦν νὰ στρίψουν τὸ τεραστίο φοιλιδωτὸ κορμί τους. Δὲν μποροῦν μὲ τὸ κεφάλι τους νὰ φθάσουν τὴν οὐρά.

* Ἔτσι, προχωροῦν τώρα κατὰ τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Βιάζονται νὰ φθάσουν στὴ στερίδα. Νὰ βγοῦν ξέω. Νομίζουν πὼς ἔτσι μονάχα θ' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ θάρος τῆς οὐ-

ρᾶς τους.

Καί δὲν ἔχουν ὄδικο!

Οἱ καννίβαλοι τοῦ Μποχάρ ἄλλο ποῦ δὲν θέλουν. Μολὶς οἱ κροκόδειλοι βγαίνουν στὴν ἀπέιαντι ὄχθη, παρατᾶνε ἀμέσως τὶς οὐρές τους. Καί σκαρφαλώνουν σβέλτοι στὰ γύρω κοντινὰ θεόρατα δέντρα.

* Ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος καταφέρνει, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, νὰ σωθῇ. Μονάχα ποῦ αὐτὸς πιάστηκε ἀπὸ τὶς οὐρές δυὸ τεραστίων κροκόδειλων!

Αὐτὸ ἦτανε... Ὁ Μποχάρ καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὰ μαῦρα «Φαντάσματα» τοῦ ἔχουν γλυτώσει ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια!... Βρίσκονται τώρα πιά σίγουροι στὴν περὶοχὴ τοῦ λευκοῦ γίγαντα Ταρζάν!

Σὲ λίγο οἱ κροκόδειλοι ξαναβουτᾶνε στὰ νερά τοῦ Ποταμοῦ. Ἐνῶ ὁ Τερατάνθρωπος καὶ οἱ καννίβαλοί του κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ ξέντρα. Καί προχωροῦν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζούγκλας...

Τὸ πέρασμά τους σκορπίζει παντοῦ τὸν τρόμο, τὴ φρίκη καὶ τὴν κόλασι: Ὁ φοβερός Τερατάνθρωπος σπαράζει καὶ καταβροχθίζει τοὺς ἄμοιρους ἱεργεεῖς ποὺ συναντάει. Ἐνῶ οἱ μαῦροι τοῦ σκοτώνουν τ' ἄγρια θερία γιὰ νὰ χορτάσουν τὶς ἀχόρταστες κοιλιές τους!...

* Ὡσπου κάποτε ὁ Μποχάρ ἀντικρύζει τὸ πέτρινο ἑλληνικὸ βουνό! Τὸν θεόρατο καὶ περήφανο βράχο ποὺ πάνω στὴν κορφή του ζοῦσαν ὁ Γκουὺρ καὶ ἡ Ταταμπού!

Ο Τερατάνθρωπος μουγ-
γριζει με άγρια χαρά:

— Αυτό τὸ βουνό είναι γιὰ
μένα! Ἐκεῖ θὰ στήσω τὸ
θρόνο καὶ τὸ λημέρι μου!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙ !

Κι' άμέσως, μαζί με τὰ
«Φαντάσματα» του σκαρφαλώ-
νει σὴν κορφή. Τὴν πέτρινη
σπηλιά τὴν κρατάει γιὰ τὸν
ἑαυτὸ του. Οἱ μαῦροι θὰ ξα-
πλώνουν ἔξω. Στὰ γύρω θρά-
χια...

Δὲν ἔχουν περάσει μερικὲς
ἡμέρες καὶ ὁ ἀπαίσιος Μπο-
χάμ εἶναι πιά ὁ πραγματικὸς
Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!

Ἡ φόβος κάνει τίς φυλὲς
τῶν ἱθαγενῶν νὰ τοῦ δηλώ-
νουν πίστι καὶ ὑποταγή! «Ο-
λοι οἱ Φύλαρχοι καὶ οἱ Μάγοι
γονατίζουν με δέος μπροστά
του. Φιλᾶνε με σεβασμό τὰ
ἔρωμέρα του πόδια!

Καὶ νά: Ἀπόψε τὴ νύκτα ὁ
Τερατάνθρωπος διατάζει τὰ
«Φαντάσματα» του :

— Θὰ πᾶτε νὰ πιάσετε τὸν
Ταρζάν, τὴ συντρόφισσά του
καὶ τὸ γιό του. Θὰ μοῦ τοὺς
φέρειτ' ἔδῳ νὰ τοὺς φάω!

Οἱ άγριοι άραπάδες κατε-
βαίνουν τὸ θεόρατο πέτρινο
βουνό. Ὅμως άσυνήθιστοι κα-
θώς εἶναι, πολλοὶ ἀπὸ δαύ-
τους παραπατᾶνε. Καὶ γκρε-
μοτσακίζονται στὸ φοβερό θά-
ρασο. Γίνονται κομμάτια!...

Ποῖος τοὺς λογαριάζει ὁ-
μως! Ἀφοῦ εἶναι άμέτρητοι
ἐκεῖνοι ποὺ καταφέρνουν νὰ
φθάσουν ζωντανοὶ κάτω στοὺς

πρόποδες.

Ἔτσι, παίρνουν κατεύθυνσι
πρὸς τὴ μακρινὴ σπηλιά τοῦ
Ταρζάν. Καὶ φθάνοντας ἐκεῖ,
τοῦ κάνουν τρομακτικὴ ἐπί-
θεσι.

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρ-
νουν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δείχνεται καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀ-
τρόμητος! Ὑπέροχος!...

Στὶς φλέβες του τρέχει πάν-
τα τὸ περήφανο αἷμα τῆς πε-
ρήφανης γενιᾶς μας! Αὐτὸ
εἶναι ποὺ τὸν κάνει θεριὸ ἀ-
νήμερο! Αὐτὸ εἶναι ποὺ τοῦ
δίνει τὴ λιονταρίσια δύναμη!

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ γιός του. Ὁ
μεταμορφωμένος τώρα, εὐγε-
νικὸς καὶ καλόκαρδος, Μπέι-
μπυ. Βοηθάει καὶ αὐτὸς ὅσο
μπορεῖ τὸν ἀδάμαστο πατέ-
ρα του.

Ὅμως ἐκεῖνη ποὺ τελικὰ
τοὺς δίνει τὴ νίκη εἶναι ἡ πα-
νέμορφη Ξανθεῖά Γζέιν!... Μὲ
τοὺς κρότους τοῦ πιστολιοῦ
τῆς τρομάζει ἀφάνταστα τοὺς
μανιασμένους κα ννίθαλους.
Σωριάζει κάτω ἀκίνητους
πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς. Καὶ ἀ-
ναγκάζει τοὺς ὑπόλοιπους νὰ
τὸ θάλουν στὰ πόδια. Νὰ φύ-
γουν πανικόβλητοι καὶ ντρο-
πιασμένοι!...

Ἡ Σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας δὲν «πατήθηκε»
κι' αὐτὴ τὴ φορὰ!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ὁ
Μπέιμπυ ἀγκαλιάζονται καὶ
φιλιῶνται τρελλοὶ ἀπὸ χαρά!

Καὶ νά: Ἐμφανικὰ στὸ άνοι-
γμα τῆς σπηλιάς παρουσιάζε-
ται ἡ κομπή, σάν τουλούμι,
σιλουέττα τῆς ἀπερίγραπτης

Χουχούς.

“Όσο γινόταν έξω τὸ μακελειό, αὐτὴ εἶχε φροντίσει νὰ σιγουρευτῇ, λουφάζοντας σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά τῆς Σπηλιάς. Τώρα κάνει τὴ γοητευτικὴ ἐμφάνισί της, χαμογελώντας μελιστάλακτα:

— Καλὲ τί κακὸ ἦταν αὐτό, Ἀφεντάδες μου!... Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας πὺν σᾶς θάζω σὲ μπελλάδες!...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ συντρόφισσά του δὲν τὴν προσέχουν. Κουβεντιάζουν γιὰ τὴν κατάστασι πού ἔχει δημιουργηθῇ.

Ὁ Μπέιμπυ ὁμως ρωτᾷει παραξενεμένος τὴν πυγμαία :

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Χουχού; Σὲ τί μπελλάδες μᾶς θάζεις;

Ἡ «μαύρη γόησσα» χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ «μενεξεδένια» τῆς θλέφαρα :

— Καλὲ εἶναι νὰ τὰ λέμε τώρα; Δὲν εἶδες πὺ ἔμεινα κλεισμένη στὴ σπηλιά; Ἄν ἔθγαίνα ἔξω, θὰ μὲ γλέπανε οἱ «γαμπροί» καὶ θ’ ἀγριεύανε περισσότερο!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν καὶ πάλι δὲν καταλαβαίνει.

— Ποιοὶ γαμπροί; ρωτᾷει χαμένα.

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει:

— Οἱ ἀραπάδες, ντέ!.. Καλὲ δὲν ξεύρεις γιατί; ἦρθαν ἐνθάδε ;

— Γιατί;

— Καλέ, γιὰ νὰ μὲ ἀπαγάγουνε γλύκα μου! Ὀλάκερη ἡ ἄρρεν Ζούγκλα ἔχει ξεμουρλαθῇ περὶ διὰ τοῦ λόγου μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ!

Στὴν ἐπίθεσι πὺ ἔκαναν, νικήθηκαν θέβαια τὰ μαῦρα «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ. Κι’ ἔφυγαν πανικόβλητα καὶ ντροπιασμένα...

Ὁμως ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, δὲν νοιώθει πιά σίγουρος στὴ Σπηλιά του...

Ξέρει, ἀλλοίμονο, πὺ ὁ τρομακτικὸς καὶ ἀδάμαστος Τερατάνθρωπος δὲν πρόκειται νὰ ἡσυχάσῃ. Κάθε νύκτα θὰ στέλνῃ τοὺς ἀραπάδες του νὰ κάνουνε γιουρούσι. Καὶ κάθε νύκτα θὰ γίνεται καινούργιο μακελειό...

Ἄν ὁμως σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς αὐτὲς πάρῃ μέρος καὶ ὁ ἴδιος; Τί θὰ γίνῃ τότε ;

— Πρέπει νὰ φύγουμε, Τζέιν! λέει στὴ συντρόφισσά του.

— Γιὰ πὺ Ταρζάν; Μήπως γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα; Μήπως ἀπεθύμησης τὸν «ἀδελφό» σου ;

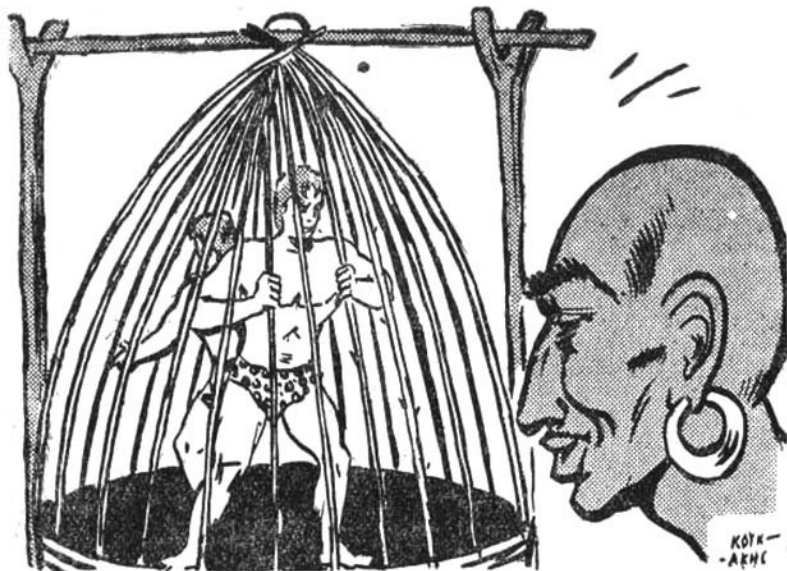
— Ὁχι! τῆς ἀποκρίνεται ἀναστενάζοντας.

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ :

— Ὁ ἄρχισουμε νὰ γυρίζουμε, ἕνα-ἕνα, ὅλα τὰ χωριά τῶν ἰθαγενῶν...

— Θὰ κάνῃς... ἐπιστράτευσι ;

— Κάτι τέτοιο, Τζέιν: Θὰ μαζέψουμε τοὺς πιδ νέους καὶ χεροδύναμους πολεμιστάδες. Θὰ κάνουμε ξαφνικὴ ἐπίθεσι στὸ πέτρινο βουνό... Θὰ χτυπήσουμε μὲ λύσσα τὸν ἀπαίσιο Τερατάνθρωπο καὶ τοὺς τρο-



‘Ο Ταρζάν και ὁ Μπέϊμπυ κλείνονται στὸ κλουβὶ τῶν λιονταριῶν.

μεροῦς ἀραπάδες του!... Πρέπει, μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς διώξουμε ἀπὸ τὴ Ζούγκλα μας!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας συμφωνεῖ :

— Χμμμ... Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶναι ἀσχημὴ. Φτάνει νὰ μporέσουμε νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴν ἐπιστράτευσι.

... Ἔτσι, σὲ λίγο, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέϊμπυ καὶ ἡ Χουχού, παρατᾶνε μελαγχολικοὶ καὶ δακρυσμένοι τὴ σπηλιά τους. Καθ’ ἑνας τοὺς, χωριστά, κάνει τὸν ἴδιο συλλογι-

σμό :

— Ποιὸς ξέρει, ἀλλοίμονο!.. Μπορεῖ ὁ Μποχάρ νὰ μὲ σπαράξῃ μὲ τὰ τρομακτικὰ σαγόνια του. Καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσω ἐδῶ...

Μὰ ἡ πυγμαία, σὰ νὰ μαντεύῃ τὴ σκέψι τους, μουρμουρίζει :

— Ἀπὸ λόγου μου θὰ ξαναγυρίσω ἐνθάδε σῶα καὶ ἐθλαθῆς! Καὶ θάζουμε καὶ στοίχημα, ἂν θέλετε... Ὁ Τερατάνθρωπος, τὸ χρυσό μου, ἀπαξ καὶ μὲ ὅ,θι, θὰ ἀλλοιθωρίσῃ ἐξ κεραυνοβόλου ἐρώτου! Τυχάνω μούρλια, ἢ ἀφιλότημη,

μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

... "Ἐχουν περάσει ὧρες τώρα πού ὁ Ταρζάν καί οἱ σύντροφοί του γυρίζουν στά κοντινά καί μακρυνά χωριά τῶν Ἰθαγενῶν...

"Ὅμως κανένας Φύλαρχος δέν δέχεται νά βοηθήσῃ τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Οὐτε ἓναν πολεμιστὴ δέν καταφέρνει νά μαζέψῃ. Γιατί ὅλοι, μ' ἓνα στόμα, τοῦ ἀποκρίνονται :

— "Ὅχι, ἄρχοντα Ταρζάν ! Δέν μπορούμ' ἐμεῖς νά τὰ θάλουμε μὲ τὸν τρομερὸ Μποχάρ. "Ἄν δέν μᾶς σφάξουν τὰ «Φαντάσματά» του, θὰ μᾶς σπαράξῃ ἐκεῖνος μὲ τὰ δόντια του!...

"Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀπογοητεύεται. Χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ λαοῦ του, τίποτα δέν θὰ μπορέσῃ νά κάνῃ...

"Ἀλλοίμονο !... Ποτὲ δέν φανταζόταν ἓναν τέτοιο ξεπεσμό!... Κοντεύει νά χάσῃ τὸ ἡθικό του :

"Ὅμως ἡ σατανικὴ συντροφισσά του, μὲ τὰ γατίσια μάτια, τοῦ δίνει κουράγιο :

— Μὴ στεναχωριέσαι, φίλε μου!... "Ὅπως αὐτοὶ μᾶς φέρονται, ἔτσι κι' ἐμεῖς πρέπει νά τοὺς φερθοῦμε!... "Ἀφησέ με νά σκοτώνω μὲ τὸ πιστόλι μου τοὺς Φυλάρχους... "Ἔτσι οἱ Ἰθαγενεῖς θὰ μένουνε χωρὶς "Αρχηγούς. Κι' εὐκόλα τότε θὰ καταφέρνουμε νά τοὺς παίρνουμε μαζί μας!...

"Ὁ Ταρζάν τῆς ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη περιφρόνησι :

— "Ὅχι!... Δολοφόνοι δέν

θὰ γίνουμε ποτέ. Οἱ Φύλαρχοι ἔχουνε δίκην... "Ὁ Τερνάνθρωπος εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα. Τρέμουν, οἱ ἄμοιροι, τὴν ἐκδίκησί του. Καὶ ξέρουν πὼς δέν θὰ μπορέσω νά τοὺς προστατέψω!...

"Ὁ περήφανος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ πολλὴ ὥρα θαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος, ἀποφασίζει :

— Θὰ πᾶμε στὸ θεόρατο δέντρο τοῦ Ἡταμπούχ. Θὰ ζητήσουμε καταφύγιο στὸ ψηλὸ σίγουρο καλύβι του. "Ὁ Γοριλλάνθρωπος ἔχει καλὴ καρδιά. "Ἐχει καὶ ἀμέτρητους γορίλλες φίλους του. "Ὅλοι μαζί θὰ μᾶς προστατέψουν. Θὰ μᾶς βοηθήσουν ἴσως...

Καὶ ἀμέσως ξεκινᾶνε, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ νοτιά.

"Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἐνθουσιάζεται :

— Καλὲ πολὺ καλὴ ἡ Ἰδεά σου, "Αφέντη μου! "Ὁ γοριλλάνθρωπος θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ πού θὰ μᾶς δῇ! Καλὲ εἶναι ξετρελλαμένος μαζί μου!...

Καὶ ἀναστενάζοντας πονεμένα προσθέτει :

— Τὸν ἔχω κάψῃ κι' αὐτόν, ἡ κακούργα, πού νά μὴν ἔσωνα νά γεννιόμανε, π' ἀνάθεμά με!... Μὰ τί φταίω κι' ἐγὼ ἡ καψερή, πού τρομάρα νά μοῦρθη! "Ὁ Θεός, καλέ, μ' ἔκανε τόσο γλυκεῖα καὶ πλανεύτρα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Καὶ συνεχίζει νά λέῃ, νά λέῃ, νά λέῃ...

Ὡσπου ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν χάνει κάποτε τὴν ὑπομονή του.

Καὶ σηκώνοντας ἀπότομα τὸ χέρι, τῆς σερβίρει μιὰ φοβερὴ καρφαζιά στὸν παχουλὸ σβέρκο :

— Ντάπ!..

Ἡ «μαύρη γόησσα» ψιθυρίζει ντροπαλά :

— Σὲ περικαλῶ, χρυσὸ μου!.. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μοῦ κάνης... χειρονομίες ἐνώπιον σὲ ἄλλους... Καλὲ ὁ κόσμος εἶναι πονηρός. Θὰ μᾶς παρεξηγήσουνε, γλύκα μου!...

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΒΟΗΘΕΙΑ !

Ἀρχίζει νὰ ξημερώνη πιά. Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ καὶ ἡ Χουχού, ἔχουν προχωρήσει ἀρκετά. Κοντεύουν νὰ φθάσουν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου...

Ξαφνικά, ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται. Οἱ τέσσερες σύντροφοι σταματοῦν ἀνήσυχοι. Ἀφουγγράζονται...

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι' ἕνας γιγαντῶσμος ἀράτης παρουσιάζεται !.. Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς μαῦρος φύλαρχος Γιαχάμπα!

Τὰ χέρια του, αὐτὴ τὴ φορά, εἶναι ἄδεια. Δὲν κρατάει κανένα ὅπλο.

Τὰ γκριζογάλαζα μάτια τῆς Τζέιν, μόλις τὸν ἀντικρύζουν, ἀγριεύουν! Τραβάει μὲ θιάσι τὴ σκανδάλη:

— Ντά~~~~~!...

Ὅμως τὸ πυρωμένο βλήμα τῆς ξεφεύγει. Περνάει πλάι καὶ ξυστὰ ἀπὸ τὸ αὐτὶ τοῦ Γιαχάμπα.

Ὁ φοβερός μαῦρος Φύλαρ-

χος στέκει ἀκίνητος. Τὴν κυττάζει χαμένα!..

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὸν σημαδεύει πάλι. Κάνει γιὰ δευτέρη φορά νὰ τραθήξῃ τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ της..

Μὰ δὲν προφθαίνει!...

Τὸ περήφανο κι' εὐγενικὸ ἑλληνικὸ αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες τοῦ ὑπέροχου Ταρζάν, κάνει καὶ τώρα τὸ θαῦμα του.

Ἀρπάζει σθέλτος τὸ χέρι τῆς μανιασμένης συντρόφισσας του. Τὴ συγκρατεῖ:

— Μὴ Τζέιν!... Ὁ Γιαχάμπα δὲν κρατᾶει ὅπλο. Εἶναι ἀνανδρο νὰ τὸν σκοτώσουμε!..

Ἐκείνη, ἀκούει τὰ λόγια του καὶ συνέρχεται. Βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης τῆς :

— Ἐχεις δίκηο! ψιθυρίζει. Εἶναι ἄοπλος. Ἀνυπεράσπistos...

Ὁ γιγαντῶσμος ἀράτης ἀναπνέει. Ἡ κακούργα ψυχὴ του εἶχε πᾶει στὸν ἄλλο Κόσμο!..

Ἀμέσως, καὶ κάνοντας λίγα θήματα φθάνει κοντὰ στὸν Ταρζάν. Μουρμουρίζει μὲ σκυμένο κεφάλι καὶ χαμηλωμένα μάτια :

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας! Ξέρω πὼς πολλές φορές φέρθηκ' ἄσχημα. Καὶ σ' ἐσένα καὶ στὴν πανώρια συντρόφισσά σου. Εἶχε δίκηο — πρὶν λίγο — ποὺ ἤθελε νὰ με σκοτώσῃ...

»Ὅμως ἔχω πιά μετανοήσει γιὰ ὅλα αὐτά. Καὶ τώρα μιὰ χάρι μονάχα ζητῶ ἀπὸ σᾶς: Χαρίστε μου τὴ φιλία

σας!...

Ο Ταρζάν άνασηκώνεται στις μύτες τών ποδαριών του. Φιλάει τόν γιγαντόσωμο μαύρο Φύλαρχο στο μέτωπο.

— Άπ' αὐτή τή στιγμή είσαι φίλος μας, τοῦ λέει. Καί δικός μου, καί τής Τζέιν... Φρόντισε λοιπόν νά μείνης πάντα τέτοιος!...

Χαρούμενος ὁ Γιαχάμπα ἐξηγεί τώρα στόν Ἀρχοντα τής Ζούγκλας καί στή συντρόφισσά του :

— "Ολοι οἱ Φύλαρχοι ἔχουν δηλώσει ὑποταγή στόν Μποχάρ. Μονάχα ἐγώ δέν πήγα νά τόν προσκυνήσω... Πρίν λίγο πού συναντηθήκαμε, προχωροῦσα γιά νά φθάσω στή σπηλιά σου. Ἦθελα νά σέ συναντήσω σάν φίλος. Γι' αὐτό καί δέν κρατοῦσα ὄπλα...

— Τί μέ ἤθελες; ρωτáει ὁ Ταρζάν.

— Ἐρχόμουν νά ζητήσω τή βοήθειά σου. Μά νά σοῦ προσφέρω καί τή δική μου. Ἐχω πεντακόσους δυνατούς κι' ἀτρόμητους πολεμιστές! Μ' αὐτούς καί μέ Ἀρχηγό μας ἐσένα, θά χτυπήσουμε τόν Τερατάνθρωπο Μποχάρ καί τὰ «Φαντάσματά» του. Θά τοὺς διώξουμε ὄχι μονάχα ἀπό τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό, μά κι' ἀπ' τή Ζούγκλα σου!

Ο Ταρζάν ἐνθουσιάζεται. Μέσα στή γενική ἐγκατάλειψη ἀπ' ὅλους, θρίσκει ἐπὶ τέλους κι' ἕνας φίλος. Ἐνας σύμμαχος καί βοηθός!...

Οἱ δύο γιγαντόσωμοι ἄντρες: ὁ λευκός καί ὁ μαύρος, δίνουν τώρα τὰ χέρια.

— Θά εἶμαι φίλος σου! λέει ὁ Ἀρχοντας τής Ζούγκλας.

— Κι' ἐγώ θά σοῦ εἶμαι πιστός σάν σκύλος! ἀποκρίνεται ὁ Γιαχάμπα.

Καί προσθέτει παρακλητικά :

— Ἐλᾶτε λοιπόν τώρα ὅλοι στό παλάτι μου. Θά εἶναι μεγάλη τιμὴ γιά μένα νά σᾶς φιλοξενήσω... Ἔτσι, θά θροῦμε ἐκεῖ τὴν εὐκαιρία νά καταστρώσουμε τὰ σχέδιά μας...

Ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν καί ὁ Μπέιμπυ δέχονται πρόθυμα τὴν πρότασι τοῦ μαύρου γιγαντα. Μονάχα ἡ Χουχού φαίνεται κάπως διστακτικὴ.

— Ἐσὺ δέν θάρχεις; τὴ ρωτáει ὁ γιός τοῦ Ταρζάν.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τοῦ ἐξηγεί πολὺ σιγά. Ψιθυριστά :

— Τί νά σοῦ πῶ, χρυσό μου! Καλὲ ἔχω μιὰ κακὴ προαίσθησι: Φοβοῦμαι πὼς φάθα ἔχει ὁ λάκκος!...

— Δηλαδή;

— Νά: Θέλω νά πῶ πὼς αὐτὸς ὁ ἀρχιαράπαρος θάχη κάποιον ἄλλο πονηρῶδη σκοπὸ πού τὰ κάνει ὅλ' αὐτά!...

Κι' ἐπειδὴ ὁ ἀθῶος κι' ἀπονήρευτος Μπέιμπυ τὴν κυττάζει χαμένα, ἡ Χουχού τοῦ ἐξηγεί :

— Naί, γλύκα μου!... Ὑποψιεύομαι πὼς ὁ Γιαχάμπας μ' ἔχει θάλει στό μάτι. Ζητάει εὐκαιρία γιά νά μέ... κλέψῃ!

ΜΑΥΡΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ...

Ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέι-

μπυ καὶ ἡ Χουχού, φιλοξε-
νοῦνται τῶρα στὸ μεγάλο χορ-
ταρένιο παλάτι τοῦ τρομεροῦ
Γιαχάμπα.

Ὁ γιγαντόσωπος μαῦρος
Φύλαρχος διατάζει τὶς ἀμέ-
τρητες ὁμορφες σκλάβες του
νὰ ἐτοιμάσουν τὰ καλύτερα
φαγητὰ καὶ φρουτὰ. Καὶ νὰ
στρώσουν ἕνα πλουσιοπάροχο
τροπέζι.

Ἔτσι ὅλοι τους τρῶνε καὶ
πίνουνε μέχρι ἀργὰ τὴ νύ-
κτα...

Ἡ Χουχού τρώει λίγο πιὸ
πέρα, σὲ μιὰ γωνιά, καθισμέ-
νη κάτω σταυροπόδι.

— Καλὲ οὔτε γάτα νάμου-

να, δὲν θὰ μὲ σέρβιραν ἔτσι!
μουρμουρίζει δυσαρεστημένη.

Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὁ
Μπέιμπυ τῆς δίνει κρυφὰ κρα-
σί. Καὶ ἡ «μαύρη γόησσα» δὲν
ἀργεῖ νάρθη στὸ κέφι!

Ἔτσι, πετιέται ὀρθή. Ἀρ-
χίζει νὰ χορεύῃ καὶ νὰ τρα-
γουδάῃ τρικλύζοντας καὶ ψευ-
δίζοντας ἀπὸ τὸ πολὺ καὶ δι-
νατὸ πιστό.

Σὲ μιὰ στιγμή θυμᾶται καὶ
τὸ ξενητευμένο Ποκοπικάκι
τῆς. Κι' ἐνῶ τὰ μάτια τῆς
βυρκώνουν, ἀναστενάζει σπα-
ραξικάρδια σὰν ἀσκή πού ξε-
φουσκώνει :

— Ὠϊμέ!.. Ἀραγες νὰ ζῇ



Ἡ ἀτρόμητη Ταταμποῦ χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸν μαῦρο γίγαντα
Γιαχάμπα.

τὸ φουκαριάρικο: "Ἡ μοῦ ψόφησε ἐπὶ τῆς μσύρης... ξηνητέας;!

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γιαχάμπα καταστρώνουν κουτσοπίνοντας τὰ σχέδια γιὰ τὴν ἐπίθεσι πού θὰ κάνουν στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Ἐκεῖ πού στὴν κορφὴ τοῦ ἔχει ἐγκατασταθῇ τώρα ὁ Μποχάρ μέ τοὺς ἀγριούς καννιβάλους του ...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐπιμένει πὼς ἡ πολιορκία καὶ ἡ ἐπίθεσι πρέπει νὰ γίνονιν ἀμέσως αὐριο. Πρωτὶ-πρωτὶ.

"Ὅμως ὁ Γιαχάμπα δὲν συμφωνεῖ.

Συμβουλευεῖ τὸν Ταρζάν νὰ φύγη πρῶτα γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα.

— Θὰ σοῦ δώσω ὅσους ἀνθρώπους μου θέλεις γιὰ νὰ σὲ συνοδέψουν! τοῦ λέει. Πρέπει νὰ συναντήσης τὸν Γκαοῦρ. Νὰ καταφέρης, μέ κάθε τρόπο, νὰ τὸν φέρης ἐδῶ... "Ἀν ἔχουμε κι' αὐτὸν βοηθό, ἡ νίκη μας θὰ εἶναι σίγουρη...

Ἡ πανέμορφη ξανθειὰ Τζέιν συμφωνεῖ μέ τὸν Γιαχάμπα:

— Ναί, Ταρζάν! Καλὰ σοῦ λέει. Πρέπει νὰ φύγης ἀμέσως γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα. Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἕνα νέο κι' ἀτρόμητο παλικάρι. Χωρὶς αὐτὸν φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ μπόρῃς νὰ κάνῃς τίποτα!...

Τὴν ἴδια γνώμη ἔχει καὶ ὁ καλόκαρδος Μπίμπυ:

— Ναί, πατέρα! Πάμε μαζὶ νὰ φέρουμε τὸν Γκαοῦρ!

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ, διαφωνεῖ μέ ὅλους:

— Καλέ, τί Γκαοῦρ καὶ πρά-

σιν' ἄλογα, μοῦ τσαμπουνάτε; Ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι εἶναι ὁ Ποκοπίκαρος! Ὁ «Ἀντρακλάς ὁ δυσθεόρατος»! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν κυττάζει παρὰ ξένα τῇ Τζέιν. Τὰ λόγια της πρὶν λίγο, τὸν πρόσβαλαν. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸν πανώριο μελαψὸ γίγαντα, γέννησε στὸ νοῦ του πολὺ κακὲς ὑποψίες!

Ὑστερα ἔχει κι' ἕναν ἄλλο σοβαρὸ λόγο πού ἀρνιέται νὰ ζητήσῃ τῇ βοήθειᾳ τοῦ Γκαοῦρ. Θέλει νὰ δράσῃ μονάχος αὐτὴ τῇ φορᾷ. Γιὰ νὰ δείξῃ σὲ ὅλους — ἐχθροὺς καὶ φίλους — πόσο ἀξίζει!

— Μὴν ἐπιμένῃς, Γιαχάμπα! τοῦ λέει. "Ὅταν ἐγώ, ὁ παντοδύναμος Ἀρχοντὰς σου παίρνω μιὰ ἀπόφασι, ἐσὺ πρέπει νὰ ὑπακοῦς τυφλά. Νὰ μὴ φέρνῃς καμμιά ἀντίρρηση. Δὲν εἶπες πὼς θὰ μοῦ εἶσαι πιστὸς σὰν σκύλος; Μὴ θὲς λοιπὸν νὰ δοκιμάσης καὶ τίς κλωτσιὰς πού τρῶνε τὰ ξεροκέφαλα σκυλιά. Κατάλαβες;

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης φαίνεται νὰ στεναχωριέται. "Ὅμως δέχεται τίς προσβολὰς τοῦ ἐγωίστη Ταρζάν χωρὶς καμμιά διαμαρτυρία. Δὲν ἐπιμένει ἄλλο στὴν ἀποψὶ του.

"Ἔτσι, πέφτουν σὲ λίγο ὅλοι πάνω σὲ ὁμορφα καὶ μαλακὰ στρωσίδια. Κουρασμένοι, φαγωμένοι καὶ πιωμένοι, καθὼς εἶναι, δὲν ἀργοῦν ν' ἀποκοιμηθοῦν. Ὁ ὕπνος ἔρχεται καὶ

κλείνει πολύ βαρεία τὰ θλέ-
φαρά τους.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Ἄλλοίμονο !... Πρώτη τὸ
πρωῖ ξυπνάει ἡ Χουχού. Χασ-
μουριέται μαχμουρλίδικα. Ση-
κώνεται ἀργά. Καὶ σκουντάει
μὲ τὸ πόδι της τὸν Μπέϊμπυ :
— Ξύπνα, γλύκα μου ! Κα-
λὲ ἀπὸ προχθὲς φοβολογᾷς,
μὲ συγχωρεῖτε κιόλας ! Νισά-
φι πιά ! Οὔτε πεθαμένος νά-
σουςα !

Νά ὅμως : Στὸ θαμπὸ φῶς
τῆς αὐγῆς, τὰ μάτια της κάτι
ξεχωρίζουν : Ὁ γιὸς τοῦ Ταρ-
ζάν εἶναι δεμένος χειροπόδα-
ρα !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία
κυττάζει τώρα ἀνήσυχη τοὺς
ἄλλους. Ναί : Τὸ ἴδιο δεμένη
εἶναι καὶ ἡ Τζέιν ! Τὸ ἴδιο καὶ
ὁ Ταρζάν !

Ἡ Χουχού θάζει τίς φωνές :

— Καλὲ ξυπνήστε, καλέ !...
Καλὲ ποιὸς σᾶς φάσκωσε τοι-
ουτοτρόπως ;...

Ταυτόχρονα σκύβει μὲ θιά-
σι νὰ τοὺς λύση... .

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Μέσα στὴ μεγάλη χορταρέ-
νια «κρεβατοκάμαρα» μπαίνει
ἀγέρωχος ὁ τρομερὸς Γιαχά-
μπα. Τὸν ἀκολουθοῦν τέσσε-
ρες γιγαντώσωμοι ἀραπάδες.

Μὲ μερικές ἀπונες κλωτσιές
τοὺς πετᾶνε τὴν ἀμοιρὴ Χου-
χού ἔξω, μισοπεθαμένῃ. Θά
τὴν ἀποτέλειωναν, μὰ δὲν θέ-
λουν νὰ θάψουν τὰ χέρια, ἢ
ἔστω καὶ τὰ πόδια τους, στὸ
αἷμα μιᾶς μαύρης. Μιάς γυ-

ναίκας τῆς ἴδιας φυλῆς μ' αὐ-
τοὺς !

Στὸ μεταξύ, θέβαια, ὁ Ἄρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ συν-
τρόφισσα καὶ ὁ γιὸς τοῦ ἔ-
χουν ξυπνήσει. Καὶ μόνο τότε
νοιώθουν πῶς βρίσκονται καὶ
οἱ τρεῖς τους κάτω δεμένοι
χειροπόδαρα.

Νοιώθουν ἀκόμα τὰ κεφά-
λια τους βαρεῖα καὶ ζαλισμέ-
να. Σάν, ἀπὸ θραδύς, νὰ μὴν
εἶχαν πιῇ κρασί, μὰ δυνατὸ
ναρκωτικό !

Ὁ Γιαχάμπα καγχάζει κυτ-
τάζοντάς τους μὲ περιφρόνη-
σι :

— Χά, χά, χά !... Ἐπὶ τέ-
λους ! Πέσατε, κι' ἐσεῖς στὰ
χέρια μου !

Καὶ μὲ σκυλίσια ἀδιαντρο-
πιά, ἐξομολογείται ἀμέσως
τὴν ἀτιμία του :

— Σὰς ξεγέλασα θλάκες !..
Χά, χά, χά !... Ἐγὼ εἶμαι ὁ
καλύτερος φίλος τοῦ τρομε-
ροῦ καὶ παντοδύναμου Μπο-
χάρ ! Τοῦ πραγματικοῦ Ἄρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας !...

» Σ' αὐτὸν θὰ σᾶς παραδώ-
σω τώρα ! Ὁ μέγας Μποχάρ
θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ γιὰ τὸ
πεσκέσι πού θὰ τοῦ πάω. Θὰ
τραγανίσῃ καὶ τὰ κοκκαλάκια
σας !

» Ἔτσι, γιὰ νὰ μὲ ἀνταμεί-
ψῃ, θὰ μὲ κάνῃ βοηθό του. Θὰ
γίνω, σιγά-σιγά, τὸ δεξιὸ χέρι
του. Ὁ διάδοχός του !...

» Ἐνα μονάχα μὲ στεναχώ-
ρησε, Ταρζάν : Πού δὲν σὲ κα-
τάφερα νὰ πᾶς στὴν Πέρα
Ζούγκλα. Νὰ φέρῃς στὴν πα-
γίδα μου καὶ τὸν Γκαοῦρ !..

Χά, χά, χά!... Μά ποῦ θά μοῦ πᾶν κι' αὐτός! Θά πιασθῇ κάποτε στή φάκα!

Ὁ Ταρζάν καρφώνει τὰ γαλάζια μάτια του μέ θανατερό μῖσος στὸν ἀπαίσιο μαῦρο κακοῦργο. Καὶ μουγγρίζει σὰν λαθωμένο θηριό :

— Σκύλε Γιαχάμπα!... Κἄποτε θά σοῦ τὸ πληρώσω ἀκριθά!...

Ἐκεῖνος καγγάζει πάλι:

— Χά, χά, χά!... Θά μοῦ τὸ πληρώσης στὸν... Ἄλλο Κόσμο!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ !

Ἡ Τζέιν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια γιὰ τὸ ἀστεῖο πού εἶπε ὁ μαῦρος κακοῦργος. Τὰ μάτια της λάμπουν τώρα ἀπὸ ἄγρια χαρά. Καί, δεμένη καθὼς εἶναι, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ Ταρζάν.

— Ἐπὶ τέλους! τοῦ λέει μέ μῖσος. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γλυτώσω, μιά γιὰ πάντα ἀπὸ σένα, παληόγερε!.... Ἄς ὀψεται ἡ κακιά μου μοῖρα πού θέλησε νὰ σκλαθώσω τὰ νειάτα μου κοντά σου! Σὲ μένα θ' ἄξιζε νάχω γιὰ σύντροφο ἕνα νέο καὶ πανώριο παλικάρι. Σὰν τὸν Γκαούρ. Ἡ σὰν τὸν Γιαχάμπα! Ἀλλά...

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης τὴ διακόπτει μουγγρίζοντας μέ λύσσα :

— Τὸν Γκαούρ γρήγορα θά τὸν θγάλω ἀπὸ τὴ μέση. Δικὴ μου συντρόφισσα θά γίνης!..

Ἡ σατανικὴ Τζέιν τὸν κυτᾶζει στὰ μάτια, χαμογελῶν-

τας γλυκά. Σὰ νὰ τοῦ λέη : «— Ναί!... Κι' ἐγὼ τὸ θέλω, ἀγαπημένε μου! ».

Ὁ Γιαχάμπα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς διστακτικὸς καὶ ἀναποφάσιτος. Τέλος, σκύβει ἀργά. Τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς πανώριας γυναίκας τὸ πιστόλι. Τὸ πετάει σὲ μιὰ γωνιά. Ὑστερα λύνει τὰ χορταρένια σχοινιά πού δένουν τὰ τρυφερά χέρια καὶ πόδια της. Τὴν λευθερώνει...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας πετιέται ἀμέσως ὀρθή. Καὶ ἀγκαλιάζοντας μέ λαχτάρᾳ τὸν ἀπαίσιο Φύλαρχο, τὸν φιλάει στὰ μαῦρα μάγουλα :

— Ναί, Γιαχάμπα!... Ἄν λείψῃ ὁ Γκαούρ, δική σου συντρόφισσα θά γίνω!... Ἄν ὁ μὴς ζήσῃ, θά γίνω δική του! Γιατί ὁ μελαψὸς γίγαντας εἶναι πιὸ νέος, πιὸ ὁμορφος, πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ ἀτρόμητος ἀπὸ σένα!

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης δαγκώνει μέ λύσσα τὰ χοντρά κόκκινα χεῖλια του. Ἐνῶ ὁ Ταρζάν κυτᾶζει μέ ἀφανταστο μῖσος τὴν ἄπιστη συντρόφισσά του. Καὶ μουγγρίζει :

— Κακιά καὶ τιποτένια γυναίκα!... Γιὰ νὰ σώσης τὴ ζωὴ σου εἶσαι ἱκανὴ γιὰ ὅλα: Ἀκόμα καὶ νὰ γίνῃς συντρόφισσα αὐτοῦ τοῦ κτήνους!...

» Ἀλλοῖμονο!.. Τώρα τελευταῖα εἶχ' ἀρχίσει νὰ πιστεύω πὼς θά διορθωνόσουν!... Μὰ γελάστηκα! Χειρότερη γίνῃ- κες!...

Ἡ Τζέιν προσβάλλεται θα-

νάσιμα. Τὸ αἷμα τῆς ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι. Θολώνει τὸ νοῦ τῆς. Δὲν ξέρεي τί κάνει!...

Καὶ νά: Μ' ἓνα ἀγριο πήδημα φθάνει κοντὰ στὸ δεμένο αὐντροφὸ τῆς. Σηκώνει τὸ δεξί τῆς πόδι. Ἀρχίζει νά τὸν κλωτσάει μὲ ἀφάνταστη λύσσα!...

— Νά, γεροσκύλε!... Νά, νά, νά!... Ἀπὸ καιρὸ ἔπρεπε νά σέ εἶχα παρατήσει. Εἶσ' ἓνας δειλὸς ἄντρας! Ἐνας ἀνάξιος κι' ἀνίκανος Ἀρχοντας!... Κανένας, μέσα στὴ Ζούγκλα, δὲν σέ λογαριάζει πιά. Ἀκόμα κι' οἱ μαϊμούδες, πάνω ἀπ' τὰ δέντρα, σέ κοροϊδεύουνε σὰν περνᾷς! Χά, χά, χά!...

Ὅμως μιά ἀπὸ τίς κλωτσιὰς τῆς κακιᾶς γυναίκας θρίσκει τὸν ἄμοιρο Ταρζάν στὸ πρόσωπο. Καὶ ἡ μύτη του ἀνοίγει. Καὶ ποτάμι τρέχει τὸ αἷμα!...

Ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ, δεμένος κι' αὐτὸς, προσπαθεῖ νά παρηγορήσῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Συχώρεσέ την Πατέρα!.. Μὴν ἀφήσῃς τὸ φαρμακερὸ μῖσος νά δαγκώσῃ τὴν καρδιά σου! Πρέπει νά συχωρᾷς τοὺς ἐχθρούς μας! Ἔτσι δὲν μᾶς εἶπε ἡ καλὴ Γιοχάνα; Καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς σήμερα εἶναι παραμονὴ Χριστουγέννων. Σ' ἄν αὔριο γεννηθῇκε στὸν Κόσμο ὁ Χριστός! Αὐτὸς ποὺ διδάξε τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν Καλ...
Μὰ τὸ ἄμοιρο παιδί δὲν προφθαίνει νά τελειώσῃ. Μιά κλωτσιὰ τῆς κακιᾶς τοῦ μητριᾶς τὸν θρίσκει στὸ στόμα:

— Σκάσε, θρωμόσκυλο κι' ἐσύ!... Θεὸς τοῦ Κόσμου εἶναι ἓνας μονάχα: Ὁ μεγάλος καὶ παντοδύναμος Κράουμπα!

Ὁ Γιοχάμπα συμφωνεῖ:

— Ναί, ναί!... Ὁ παντοδύναμος Κράουμπα!

Ἡ Χουχού κρυμμένη κάπου ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αἰθουσᾶς τοῦ παλατιοῦ, μουρμουρίζει :

— Καλέ, αὐτοὶ τὸ γυρίσανε στή... Θεολογία! Ἄς πάω νά ρύγω! Μὲ συγχωρεῖτε κιδ-λὰς!

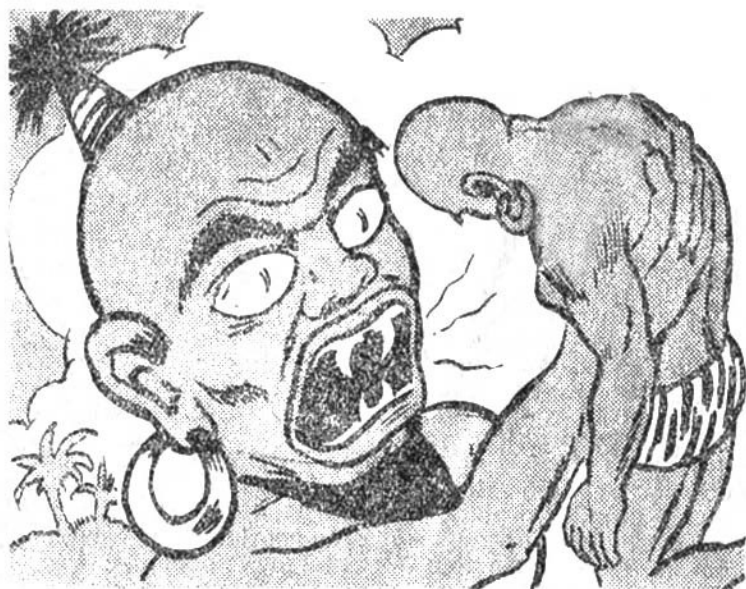
ΣΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΚΛΟΥΒΙ !

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος Φύλαρχος εἶναι τώρα ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ Τζέιν. Ὅσο γιὰ τὴν προτίμησιν ποὺ δείχνει ἐκείνῃ στὸν Γκαούρ, δὲν τὸν πειράζει. Πιστεύει πὼς θὰ καταφέρῃ νά τὸν θγάλλῃ γρήγορ' ἀπ' τὴ μέση. Ἔτσι θὰ μείνῃ αὐτὸς μονάχα ὁ πιὸ νέος, ὁ πιὸ ἁμορφος, ὁ πιὸ δυνατὸς καὶ ὁ πιὸ ἀτρόμητος ἄντρας τῆς Ζούγκλας. Καὶ ἡ πανέμορφη ξανθεῖα γυναίκα θὰ γίνη —θέλοντας καὶ μὴ — δική του συντρόφισσα.

Στὸ μεταξὺ, ἐγκαθιστᾷ τὴ Τζέιν: κυρὰ καὶ ἀφέντισσα στὸ πλούσιο παλάτι τοῦ! Διατάζει ὅλους τοὺς σκλάβους καὶ τίς σκλάβες τοῦ νά τὴν ἱ-πακοῦνε τυφλά!...

Τέλος, δείχνοντας στοὺς ἀρπαγὰδες τὰ δυὸ δεμένα θύματα: τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Μπέϊμπυ, διατάζει :

— Σηκώστε στὰ χέρια σας



‘Ο άπαίσιος κακούργος περνάει τώρα τραγικές στιγμές.

αυτά τὰ παλιόσκυλα. Θά τοὺς πῶμε στὸ πέτρινο βουνό. Ἔ-
κει, οἱ μασσέλες τοῦ Τερα-
τανθρώπου Μποχάρ θὰ κανο-
νίσουν τὰ παρακάτω!...

Οἱ μαῦροι σκύβουν ὑπά-
κουα νὰ ἐκτελέσουν τὴ δια-
ταγὴ τοῦ φοβεροῦ Ἀφέντη
τους. Ὅμως ἡ Τζέιν τοὺς ἐ-
μποδίζει :

— Ὅχι, καλὲ μου Γιαχά-
μπα. Μὴ διαλέξαι. Πρέπει
ποῦ-τα νὰ θάλουμε στὸ χέρι
τὸν Γκαούρ. Τότε νὰ τοὺς πᾶς
δλους μαζί!... Γιατί ὅσο θοί-
σκεται ζωντανὸς καὶ λεύθερος
ὁ μελαψὸς γίγαντας, ἔγω δὲν
μπορῶ νὰ γίνω συντρόφισσά
σου... Φοβάμαι, ἀγαπημένε

μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα πρὶν νὰ
στὸ πῶ... Γι’ αὐτὸ σοῦ ἔλεγα
ψέμματα πὼς μοῦ ἀρέσει πε-
ρισσότερο. Καὶ πὼς εἶναι π.ὸ
νέες. πιδ ὁμορφος, πιδ δυνα-
τὸς κι’ ἀτρόμητος ἀπὸ σένα!..

— Τί φοβάσαι; ρωτᾷει χσ-
μεια ὁ Γιαχάμπα.

— Ὁ Γκαούρ εἶναι τρελλὰ
ἐρωτευμένος μαζί μου! Καὶ
ἔρω καλὰ πὼς ἂν μάθῃ πὼς
ἔγινε συντρόφισσά σου, θάρ-
θῇ κάποια νύχτα κρυφὰ νὰ μὲ
πνίξῃ!...

Ὁ μαῦρος γίγαντας δὲν θέ-
λει νὰ χαλάσῃ τὸ χατήρι τῆς
πανέμορφης λευκῆς γυναίκας.
Καὶ ἀλλάζει ἀμέσως γνώμη :

— Ἀφήστε τους! Ξαναδια-

τάζει τούς άραπάδες τους. Με δυό δέν θά χορτάση ό Μισοχάρ. Πρέπει νά τοῦ πᾶμε τρεῖς!...

— Τέσσερες, θέλεις νά πῆς, τον διορθώνει ή Τζέιν. Ξέχαρες καί τήν Ταταμπού!

Ό Γιαχάμπα συνεχίζει στους μαύρους :

— Στό μεταξύ, ἄς τούς κλείσουμε στό κλουβί πού θά ζουμε τά λιοντάρια...

"Εξω ἀπό τό μεγάλο χορταρένιο παλάτι του, θρίσκεται μιά εὐρύχωρη κλούβα. Είναι φτιαγμένη ἀπό χοντρά γερά κλαδιά δέντρων. Μέσα σ' αὐτήν κλείνουν τά λιοντάρια πού οἱ μαύροι σκλάβοι πιάνουν

στις παγίδες...

Ό Γιαχάμπα λύνει, μαζί μέ τούς άραπάδες του, τόν Ταρζάν. Τόν σηκώνουν... Καί ἀνοίγοντας τήν κλούβα, τόν σπρώχνουν θάναυσα μέσα.

Όμως στις φλέβες τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας βράζει τώρα τό ἀτίθασο ἑλληνικό αἷμα.

"Ετσι, κάνοντας μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, καταφέρνει νά ξεφύγει ἀπό τούς χεροδύναμους μαύρους πού τόν κρατᾶνε. Καί τρέχει πρὸς τό μέρος πού θρίσκεται κατωδεμένος ό γιός του. Γιά νά τόν ἀρπάξη στήν ἀγκαλιά του. Καί νά φύγουν μακριά...



Οἱ Καννίβαλοι θά ψήσουν ζωντανή τήν ἄμοιρη Χουχού.

“Όμως άλλοίμονο! Δέν προφθαίνει νά κάνη λίγα θήματα... ‘Ο Γιαχάμπα σηκώνει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετάει μὲ ὀρμὴ κατὰ τὸ κεφάλι του. Μὰ τὸν κτυπάει στὴ ράχι...”

“Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σωριάζεται θαρὺς κάτω.

Οἱ μαῦροι τρέχουν κοντὰ του. Τὸν ἀρπάζουν στὰ χέρια τους. Καὶ μισοαναίσθητο καθὼς εἶναι, τὸν κλείνουν στὴν ἄδεια κλούβα τῶν θεριῶν! Μαζί του φυλακίζουν καὶ τὸν Μπέιμπυ.

Τὸ ἄμειρο παιδί ξεφωνίζει ἀπὸ τρόμο καὶ ἀπόγνωση!

Ἡ Τζέιν ἐνθουσιάζεται πάλι. Καὶ ἀγκαλιάζοντας γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν μαῦρο γίγαντα, σηκώνεται στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν τῆς. Τὸν ξαναφιλάει :

— Μπράβο Γιαχάμπα!... Εἶσαι τὸ πιὸ γενναῖο καὶ ἀτρόμητο παλικάρι τῆς Ζούγκλας. Μονάχα σ’ ἐσένα ἀξίζει νά γίνῃς Ἀρχοντας τῆς!...

Καὶ συνεχίζει παρακλητικά :

— Μὰ τώρα, ἀγαπημένε μου, πρέπει νά πᾶς στὴν Πέρα Ζούγκλα... Ἐοὐ εἶσαι ἔξυπνος! Θὰ καταφέρῃς νά ξεγελάσῃς τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού. Νά τοὺς φέρῃς ἐδῶ...

Ὁ Γιαχάμπα εἶναι ἀφάνταστα δειλός, ὅπως ἄλλως τε καὶ ὅλοι οἱ κακοῦργοι! Καὶ φυσικὰ φοβᾶται ν’ ἀντιμετωπίσῃ τὸν μελαψὸ καὶ ἀδάμαστον Ἕλληνα γίγαντα. Λέει, λοιπόν, στὴ Τζέιν :

— Νομίζω πῶς τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νά πᾶς ἐσὺ. Ἡ γυναικεία πονηριά σου θὰ τὰ καταφέρῃ καλύτερα ἀπὸ τὴ δική μου ἔξυπνάδα!...

Τὰ γατίσια μάτια τῆς σατανικῆς γυναικὸς σκοτεινιάζουν.

— Ὡστε στέλνεις ἐμένα, ἀγαπημένε μου; Καὶ δὲν φοβάσαι μὴ μὲ χάσῃς; Δὲν φοβάσαι μὴν ξεμυαλιστῶ καὶ μείνω μαζί μὲ τὸν Γκαοὺρ;

Ὁ Γιαχάμπα ἀγριεύει:

— Ἄν τὸ κάνῃς αὐτὸ εἶσαι χαμένη! Τὸ μαχαίρι μου θὰ σπαράξῃ τὴν καρδιά σου!

Τὰ σκοτεινιασμένα μάτια τῆς Τζέιν φωτίζονται τώρα. Λάμπουν παράξενα καθὼς ψιθυρίζει χαμογελῶντας στὸν ἐξαγριωμένο Φύλαρχο:

— Ἀστεία σὸ εἶπα!... Μὴ φοβάσαι! Αὐτὴ ἡ καταραμένη Ταταμποὺ δὲν θ’ ἀφήσῃ ποτὲ τὸν Γκαοὺρ νά μὲ κάνῃ συντρόφισσά του... Ἀδικο ἔχω λοιπὸν ποὺ θέλω νά τὴν ἐκδικηθῶ;

Ὁ Γιαχάμπα πασχίζει νά καταφέρῃ τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας :

— Θὰ σοῦ δώσω μαζί καὶ τέσσερες γιγαντόσωμους καὶ χεροδύναμους σκλάβους μου. Θὰ σὲ προστατέψουν καὶ θὰ σὲ βοηθήσουν νά πετύχῃς τὸ σκοπὸ σου... Μὴ φοβάσαι!

Ἡ Τζέιν ἀρνιέται τὴν προσφορά του:

— Ὅχι ἀγαπητέ μου! Θὰ πᾶω μονάχη. Ἀλλοιῶς ὁ Γκαοὺρ μπορεῖ νά ὑποψιαστῇ. Καὶ

τότε δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν ξεγελάσω.. Μόνο πέσ' μου ἐσύ, πού ξέρεις καλύτερα τὴ Ζούγλα: Ποιὸ μονοπάτι πρέπει νὰ πάρω γιὰ νὰ φθάσω στὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ;

Ὁ μαῦρος γίγαντας τῆς δείχνει πρόθυμα:

—Νά: Ἐνα μονοπάτι ὑπάρχει μόνο. Αὐτὸ πού βλέπεις ἐκεῖ... Ἄν τὸ ἀκολουθήσης, θὰ σὲ θγάλη, μὲ κλειστὰ μάτια, στὸ Ποτάμι... Καὶ νὰ θέλῃς ἀκόμα, δὲν θὰ μπορέσης νὰ χάσῃς τὸ δρόμο...

Ἡ Τζέιν φιλάει τὸν Γιαχάμπα γιὰ τὴ τρίτη φορά καὶ φεύγει μονάχη. Παίρνει τὸ μοναδικὸ μονοπάτι πού τῆς ἔδειξε. Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ θαθεῖα συλλογισμένη...

Σὲ λίγο ἔχει χαθῆ πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσίες τῆς ἄγριας Ζούγλας!.

Ὁ Γιαχάμπα ξαναμπαίνει τώρα στὸ χορταρένιο παλάτι του.

Καὶ νά: Τὸ βλέμμα του πέφτει τυχαία σὲ μιὰ γωνία. Στὴ γωνία πού εἶχε, πρὶν λίγο, πετάξει τὸ πιστόλι τῆς Τζέιν.

Ὅμως τί παράξενο! Τὸ ὄπλο δὲν θρίσκεται τώρα ἐκεῖ. Μὰ οὔτε καὶ πουθενά ἄλλου!

Τὰ μάτια τοῦ μαύρου γίγαντα σκοτεινιάζουν. Καχύποπτος καθὼς εἶναι, φαντάζεται πὼς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του θὰ τὸ πῆρε. Κάποιος πού θὰ θέλῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ...

Φωνάζει ἀμέσως τοὺς σκλάβους καὶ τὶς σκλάβες του. Τὶς ρωτᾷ. Μὰ κανένας καὶ καμ-

μιὰ τους δὲν ξέρουν τί γίνηκε τὸ πιστόλι.

Ξαφνικά ὁ Γιαχάμπα ἀναπνέει:

—Σίγουρα ἡ λευκὴ γυναίκα θὰ τὸ πῆρε! μουρμουρίζει.

Καὶ προσθέτει ἡσυχάζοντας

—Καλὰ ἔκανε! Τῆς χρειάζεται. Ἐχει νὰ περάσῃ τὸ Μεγάλο Ποτάμι μὲ τοὺς πεινασμένους κροκόδειλους... Θὰ φτάσῃ μονάχη στὴν ἄγρια Πέρα Ζούγλα. Χωρὶς ὄπλο στὰ χέρια τῆς θὰ ἦταν χαμένη!...

Ὅμως δὲν εἶναι καὶ ἀπόλυτα θέβαιος πὼς ἡ Τζέιν ἔχει πάρει τὸ πιστόλι... Ἔτσι, καλοῦ—κακοῦ, ξαναθαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι. Πηδάει σβέλτος στὴ ράχι τοῦ ζέβρου του. Παίρνει κι' αὐτὸς τὸ μοναδικὸ μονοπάτι πού ἀκολουθήσῃ ἡ ἀρχόντισσα τῆς Ζούγλας. Τρέχει, ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, νὰ τὴ φτάσῃ.

Ὁ ζέβρος εἶναι ταχὺς σὰν τὸν ἀνεμὸ! Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει προχωρήσει πολὺ. Περισσότερο ἀπ' ὅσο θὰ μπορούσε νὰ εἶχε φθάσῃ ἡ Τζέιν, ἔστω κι' ἂν ἀκόμα ἔτρεχε...

Μὰ ἡ πανέμορφη λευκὴ γυναίκα δὲν φαίνεται πουθενά...

Ἡ ἀνησυχία τοῦ Γιαχάμπα μεγαλώνει τώρα. Δὲν σταματᾷ νὰ γυρίσῃ πίσω. Μὰ κτυπάει μὲ τὶς γυμνὲς φτέρνες του τὸ ζέβρο. Τρέχει σὰν σίφουνας. Καὶ γρήγορα φθάνει στὸ Μεγάλο Ποτάμι.

Καὶ πάλι τίποτα, φυσικά. Οὔτε κι' ἐκεῖ βρίσκεται ἡ

Τζέιν. 'Η άπιστη συντρόφισσα του Ταρζάν έχει γίνει άφαντη!

‘Ο γιγαντώσωμος ‘Αράπης μурμουριζει με συμπόνια:

— Άλλοίμονο!.. Σίγουρα κανένα πεινασμένο θηριό θα την σπάραξε, την άμοιρη!

Και ξεπεζεύοντας κάθεται κάπου εκεί στην όχθη του Ποταμού.. Σάν ξαποστάση λίγο, θα πάρη πάλι τó δρόμο του γυρισμού.

Νά όμως που ξαφνικά τὰ μάτια του ανοίγουν διάπλατα: Από την αντίκρυνή όχθη βλέπει νά ξεκινάη μία μεγάλη πυρόγα.

Τρείς — τέσσερες ανθρώπους ξεχωρίζει νά θρίσκωνται μέσα. ‘Ομως ή μεγάλη άπώστασι τόν έμποδίζει νά διακρίνη καλά...

‘Ο Γιαχάμπα ξεπετιέται άμέσως όρθός και άνήσυχος. Δένει θιαστικά πίσω από μεγάλους πυκνούς θάμνους τó ζέβρο του. Και κρύβεται κι αυτός σ' ένα εύρύχωρο κούφωμα γέρικου δέντρου...

‘Απ' εκεί — άθέατος — θα παρακολουθήση νά δη: Είναι πολύ περιεργος νά μάθη ποιόι είν' αυτοί πουρχονται από την Πέρα Ζούγκλα.

Και νά: ‘Η μυστηριώδης πυρόγα, σιγά — σιγά, πλησιάζει προς την όχθη που παραμονεύει κρυμμένος ό δειλός κι' άπαίσιος μαύρος κακούργος.

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

‘Ομως καιρός είναι τώρα

νά ξαναγυρίσουμε στην άρχή αυτής της Ιστορίας μας.

‘Οπως άσφαλώς θυμόμαστε, είχαμε δει τόν Ποκοπικό νά κόβη τὰ χορδόχοινα της μεγάλης κρεμαστής γέφυρας του Μποχάρ..

Ύστερα τόν είδαμε νά κατεβαίνει, σάν πίθηκος, από τó θεόρατο δέντρο της όχθης. Νά τρέχη, αυτοζητοκραυγαζόμενος, για νά θαναγυρίση στην ‘Ιερή Σπηλιά.

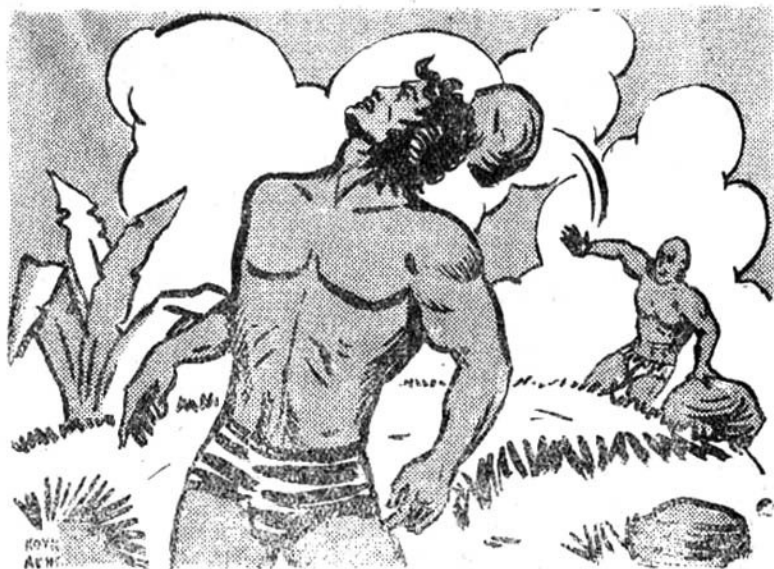
Και νάτος: Φθάνει άλαφιασμένος εκεί. ‘Αρχίζει νά διηγείται στον Γκαούρ τó κατόρθωμά του:

—Τό και τό, άδερφέ μου! Μόλις, τó λοιπόν, τούς βλέπω όλους πάνω στο γεφύρι, χράπ — χρούπ, κόβω τὰ χορτόχοινάκια. Και μπλούουουουμμ, πάρ' τους κάτω στο νερό!..

»Που νάσουνα νάγλεπες τόν μπάμπια Κέφαλο! Μεγάλες πλάκες είχε ό φουκαράς! χα, χα, χα!.. ‘Εκανε νά κολυμπήση, μά ή κεφαλα του τόν θούλιαζε σάν... σκεπάρνι! χά, χά, χά!.. Καινούργιο σηκωτάκι έκανα άπ' τὰ γέλια! Τό παλιό τó τηγάνισα και τόφαγα! χά, χά, χά!..

— Και τὰ μαύρα «Φαντάσματα» του; ρωτάει ό μελαψός γίγαντας, κρατώντας τὰ γέλια.

—‘Ας'τα και μην τὰ ρωτάς, σεβαστέ μου Μαντράχαλε!.. Οί κορκοδειλαίοι τούς μασάγανε με τó μεροκάματο! Ρουθούνι δέν θ' άφήσουνε άπό δαύτους.



‘Ο Γκαούρ δέχεται τή δο λοφονική πέτρα στο κεφάλι.

“Υστερις τσούλησα τόν κατήφορο, τόβαλα στά πόδια καί νάμαι!

‘Ο Γκαούρ καί ή Ταταμπού ξεσπᾶνε τώρα σέ ἀκράτητα γέλια. Τοὺς εἶναι ἀδύνατον νά πιστέψουν τίς τερατολογίες — ὅπως φαντάζονται τοῦ νάνου!

Κι’ ὅμως ὅσα τοὺς λέει εἶναι ἀλήθεια!

Γι’ αὐτό καί ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» στεναχωριέται. Καί γιά νά τοὺς κάνη νά πιστέψουν, παίρνει μεγάλον ὄρκο:

—Ναί μωρέ, σᾶς λέω! Νά νεκροφιλήσω τή χατζάρα μου!..

“Ετσι καί μέ τὰ πολλά, καταφέρνει κάποτε νά τοὺς κλονίση. Καί ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρίζει στήν Ταταμπού ἀνήσυχος:

—Ἄν ὁ Ποκοπίκο λέει ἀλήθεια, τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά καί ἀσχημα. ‘Ο Τερατάνθρωπος θάχη κιόλας περάσει μέ τοὺς μαύρους τοῦ στήν ἀντικρυνή Ζούγκλα. Καί πολὺ φοβάμαι πὼς θά κτυπήσῃ τὸν Ταρζάν!..

»Αὐτὴ τῇ στιγμῇ, πού ἐμεῖς καθόμασθ’ ἐδῶ καί κουβεντιάσουμε, μπορεῖ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νά κινδυνεύη!.. Πρέπει νά τρέξω ἀμέσως... Νά τὸν βοηθήσω...

Ἡ πανώρια Ταταμπού ἀναστενάζει:

—Δίκη ἔχεις, Γκαούρ!.. Ὅμως τί κρίμα!.. Ἀπόψε, ὅπως λέει ἡ Γιοχάνα εἶναι μιὰ μεγάλη καὶ ἁγία νύχτα. Σάν αὐριο γεννήθηκε ὁ Χριστός! Αὐτὸς ποὺ εἶπε πὼς πρέπει ν' ἀγαπάμε τοὺς ἐχθροὺς μας!.. Πὼς πρέπει ὅλ' οἱ ἄνθρωποι στὸν Κόσμο νὰ γίνουμε ἀδελφία!..

Ἡ Γιοχάνα λέει κι' ἄλλα πολλά, Γκαούρ. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ φέρω ὅλα στὸ νοῦ μου. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Κράουμπα εἶναι κακὸς Θεός! Καλὸς εἶναι μονάχα ὁ Θεὸς τῆς Γιοχάνας!..

Ὁ Ποκοπίκο ποὺ τὴν ἀκούει, παραξηγιέται:

—Μωρ' τί μᾶς λές! Ὁ Κράουμπα εἶναι θεὸς πιτσούλα! Θεὸς ποὺ κάνει στράκες! Παντοδύναμος μὲ τὰ ὄπλα του! Λεβέντης, πανάγαθος καὶ καραμπουζουκλής! Ἀμέεε!;

»Εμένα, κυρά Λουκούμο μου, ὁ θεὸς τῆς Γιαχάνας οὐδόλως μοῦ γουστάρει! Πολὺ νερόθραστος, ἀδερφέ μου! Ὅλο «ἀγαπάτε», «συχωράτε» καὶ τὰ τοιαῦτα, ξηγιέται. Βρὲ σφᾶξε τὸν ἐχθρό σου νὰ σ' ἐχτιμήσῃ! Νὰ περνᾷς καὶ νὰ σοῦ θγάξῃ τὸ καπέλλο! Σφάχτونه νὰ στέκεται σουζα μπροστά σου! Γιατίς ὁ Θεὸς σᾶς περικαλῶ — μᾶς ἔδωσε λαιμούς; Γιὰ νὰ... σφαζόμεστε! Ἄν δὲν γούσταρε νὰ σφαζόμεστε, τότες γιατί μᾶς τοὺς ἔδωσε; Γιὰ νὰ δένουμε

τὴ γραβάττα μας;

Ὁ Γκαούρ δὲν πολυκαταλαβαίνει ἀπὸ Θεοὺς καὶ θρησκείες. Αὐτὸς ἔχει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ μέσα στὴ συνείδησί του. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή ρωτάει χαμένα τὴ συντροφισσά του:

—Πέο' μου, Ταταμπού: Τὶ θὰ γίνῃ ἀπόψε στὴ μεγάλη αὐτὴ νύχτα;

Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη φαίνεται καλὰ πληροφορημένη:

—Ἡ Γιοχάνα λέει πὼς θ' ἀνοίξουν τὰ Οὐράνια. Καὶ θὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλὰ μιὰ χρυσὴ φωτιά. Σάν θροχή πάνω στὶς καρδιὲς ἐχθρῶν καὶ φίλων!..

Ὁ Ποκοπίκο μурμουριζει ἀνήσυχος:

—Ἄρα πρέπει νὰ κοιμησομε καμμιὰ... ὁμπρέλλα!..

Ἡ Ταταμπού συνεχίζει:

—Θυμᾶσαι, Γκαούρ, πέрсυ; Ἦταν ἡ ἴδια νύχτα σάν ἀπόψε!.. Ἕνας τρομερὸς μαῦρος φύλαρχος μὲ εἶχε ἀρπάξει. Ζητοῦσε μὲ τὴ θία νὰ μὲ κάτῃ συντρόφισά του... Μὲ χτυποῦσε καὶ μὲ θασάνιζε σκληρὰ κι' ἀλύπητα!.. Ἄν δὲν πρόφταινες, δὲν θὰ ζοῦσα τώρα!..

Θυμᾶσαι ἀκόμα τὴ στιγμή ποὺ τὸν ἄρπαξες στὰ χέρια σου κ' ἦσουν ἔτοιμος νὰ τὸν σπαράξεις; Τότε πάνω στὸ θόλο τ' οὐρανοῦ φάνηκε ξαφνικά μιὰ χρυσὴ φωτιά... Κ' ἔνοιωσε ἀμέσως τὴν καρδιά σου νὰ μαλακῶνῃ! Τὴν ἀγριεμένη ψυχὴ σου νὰ ἡμερεῖ... Καὶ τοῦ χάρισε τὴ ζωὴ... Τὸν

ἄφρηδες νὰ φύγῃ ἀτιμώρητος..
 Ἦταν ἡ στιγμή πὺν γεννι-
 ῶταν ὁ Χριστός! Ὁ μονάκρι-
 θος γιὸς τοῦ μεγάλου κι' ἀ-
 ληθινοῦ Θεοῦ!..

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Σὲ λίγο ὁ Γκαούρ καὶ ἡ
 Ταταμποῦ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξε-
 κινήσουν. Θὰ τρέξουν νὰ βο-
 ηθήσουν τὸν Ταρζάν..

Μὰ ὁ Ποκοπίκο φαίνεται ἀ-
 νήσυχος καὶ διστακτικός. Φο-
 βᾶται ν' ἀντικρύσῃ τὸν τρο-
 μερὸ Μποχάρ. Τὸν μπάρμπα
 Κέφαλο, ὅπως τὸν λέει. Μὰ
 οὔτε θέλει κ' ἐκεῖ στὴ Σπη-
 λιά, νὰ μείνῃ μονάχος του!

Συλλογιέται πὺς μπορεῖ ὁ
 Τερατάνθρωπος καὶ τὰ «Φαν-
 τάσματά» του νὰ μὴν κατα-
 φέρουν νὰ περάσουν τὸ Πο-
 τάμι. Καὶ νὰ ξαναγυρίσουν
 πίσω. Ὅποτε, δὲν ἀποκλεί-
 εται, νὰ ρθοῦν ἐκεῖ, ὅταν θὰ
 λείπῃ ὁ Γκαούρ, καὶ νὰ τὸν
 τραγανίσουνε σὰν ἀράπικο
 φιστίκι!

Μὰ ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος
 ἔχει γιγαντιαῖο μυαλό! Ἔ-
 ται, καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ'
 ὄλους αὐτοὺς τοὺς μπελλά-
 δες, σοφίζεται ἓνα ἐξυπνο τέχ
 νασμα:

Βάζει ξαφνικά τὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... χά, χά,
 χά!..

Καὶ ἀρχίζοντας νὰ κτυπάῃ
 τὴ δεξιὰ γροθιά στὴν ἀριστε-
 ρὴ παλάμη του, λέει στοὺς
 δυὸ συντρόφους τραγουδιστά:

— Σὰς γέ — λα — σα!..

Σὰς γέ — λα — σα!..

Καὶ θιάζεται νὰ τοὺς ἐξη-
 γήσῃ:

— Τὸ λοιπὸ νὰ ξέρετε: Ὁ-
 λα ὅσα σὰς ἀράδιασα τυγχά-
 νουν μποῦρδες! Οὔτε τὸν Μπο
 χαράκο εἶδα, οὔτε τὰ Φαντα-
 σματάκια του!... Οὔτε κρε-
 μαστὸ γεφυράκι σάξανε, οὔ-
 τε ἔκοψα τὰ χορτοσχοινάκια
 καὶ κάνανε μπλούμ - μπλούμ!

— Τότε γιατί μᾶς τὰ εἶπες
 ὅλ' αὐτά; ρωτᾷ ἀκεραυνό-
 πληκτος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Γιὰ νὰ σπάσω πλάξ, ἀ-
 δερφέ μου!

Ἐξω φρενῶν ἡ Ταταμποῦ
 ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο. Κάθε-
 ται σὲ μιὰ πέτρα καὶ τὸν θά-
 ζει μπρούμυτα στὰ γνατὰ της.
 Ἀρχίζει νὰ τὸν κτυπάῃ μὲ
 λύσσα. Τοῦ μελανιάζει τὰ πι-
 σινά!..

Ὁ νᾶνος συλλογιέται ἀνα-
 στενάζοντας:

— Δὲν θαυρέσαι! Καλύτε-
 ρα νὰ φάω ξύλο, παρὰ νὰ μὲ
 φάῃ ὁ μπάρμπα Κέφαλος!
 Ἀμέεεε;!

Καὶ ἀμέσως σκαρώνει στὴ
 μανιασμένη Ταταμποῦ τὸ ἀ-
 παραιτήτο στιχάκι του:

«Αὐτὰ σου τὰ χτυπήματα
 ρίγη γλυκὰ μοῦ φέρνουν.
 Τέτοια χερᾶκια τρυφερά,
 μερόνυχτ' ἄς μὲ... δέρνουν!»

Ἡ καλόκαρδη Ἑλληνίδα
 ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Τὸν
 παρατάει!..

Τὸν παραλαβαίνει ὁμοῦς ὁ
 Γκαούρ:

— Ντροπὴ σου, Ποκοπίκο!
 Ἄλλῃ φορὰ δὲν πρέπει νὰ

μοῦ πῆς ψέμματα! Κρίμα
τοῦ λές πῶς μ' ἀγαπᾷς, καί
πῶς εἶσαι φίλος μου!

‘Ο νάνος διαμαρτύρεται:

— “Οχι, κύριε! Νά πάψης
νά μέ νομίζης φίλο σου. Δέν
εἶμαι πιά Γκαουρικός. Γίνηκα
...Ταταμπουκικός!

“Ετσι, ὁ μελαψὸς γίγαντας
καί ἡ πανώρια συντρόφισσά
του, ἡσυχάζουν τώρα. Μένουν
στή σπηλιά τους. Δέν τρέχουν
νά βοηθήσουνε τὸν ἄμοιρο
Ταρζάν πού κινδυνεύει.

‘Ο διαβολεμένος Ποκοπικό
κατάφερε νά τοὺς ξεγελάσῃ
μιά χαρά!..

ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΑΝΤΑΤΑ!

‘Ο Γκαοῦρ καί ἡ Ταταμποῦ
ξυπνᾶνε τὸ πρωτὶ ξένοιαστοι
καί χαρούμενοι, ὅπως πάντα.

‘Η πανώρια «Κόρη τῆς Ζού
γκλας» μαζεύει ἀπὸ τὰ γύρω
δέντρα καρπούς καί γλυκόχυ
μα φρούτα. Τρῶνε καί πίνουν
ὀροσερὸ νεράκι τῆς πηγῆς.

‘Ο Ποκοπικό ἀναστενάζει:

— Βαρέθηκα τὴ φρουτοφα-
γία, ἀδερφέ μου!... Σήμε-
ρις — ὅπως λέει ἡ Γιοχάνα —
τυγχάνει Χριστοῦγεννά! Δέν
ἔπρεπε, τὸ λοιπὸν νάχαμε καμ
μιά γαλοπούλα; Καλοθρεμμέ
νη καί τετράπαχη σάν τὴ ...
Χουχού, μετὰ συγχωρήσεως;

“Ετσι, καί μέ τ' ἀστέια τοῦ
ἀδιδρθωτοῦ νάνου, οἱ ὠρες
περνᾶνε γρήγορα. Κοντεύει
μεσημέρι πιά!

Ξαφνικά, ἄγριοι ἀλαλα-
γμοὶ ἰθαγενῶν φθάνουν στ'
αὐτιά τους...

‘Ο Γκαοῦρ, ἡ Ταταμποῦ καί
ὁ Ποκοπικό, ξεπετιῶνται ὀρ-
θοὶ καί ἀνήσυχτοι. Τρέχουν νά
δοῦνε τί συμβαίνει!..

Καί νά: Σὲ ἀρκετὴ ἀπό-
στασι ἀπὸ τὴ Σπηλιά, κάτω
ἀπὸ ἓνα θεόρατο δέντρο, οἱ
Καννίβαλοι τῆς Πέρα Ζούγ-
κλας ἔχουν ἀνάψει φωτιά. ‘Ε
τοιμάζονται νά ψήσουν ζωντα-
νὴ τὴν ἄμοιρη Χουχού!

— Νά ἡ... γαλοπούλα πού
σᾶς ἔλεγα! Ξεφωνίζει μ' ἐν-
θουσιασμό ὁ νάνος. Θά «χλα
παχλουπίσω» μέ σαράντα μας
σέλες, ἀδερφέ μου!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας — ὀ-
πως ξέρουμε — ἔχει ἀπαγο-
ρεύσει σὲ ὅλους τοὺς ἰθαγε-
νεῖς τῆς Πέρα Ζούγκλας νά
τρῶνε ἀνθρώπινο κρέας. ‘Ο
μῶς ἐκεῖνοι ἔχουν ξεχάσει,
φαίνεται, τὴ διαταγὴ του...
Τὰ πεινασμένα στομάχια δέν
ἔχουν, ἀλλοίμονο, καλὸ μνη-
μονικό!...

Καί ἡ δυστυχισμένη πυγ-
μαία, δεμένη χειροπόδαρα κά-
τω, κλαίει καί τοὺς θερμοπα-
ρακαλάει:

— Καλὲ μὴ μέ ψήσετε νά
μέ φᾶτε, κύριοι Τέτοιοι μου!
‘Ανύπαντρη κοπελλίτσα τυγ-
χάνω ἢ καφερὴ! Καλὲ λυπη-
θῆτε τὰ νειάτα καί τὴν τσαχ-
πινιά μου, μέ συγχωρεῖτε κιὸ
λας!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας καί
ἡ συντρόφισσά του χύνονται
ἀτρόμητοι πάνω στοὺς ἀνθρώ-
ποφάγους. Τοὺς κάνουν νά
σκορπίσουν σάν ἀγριοκάτσι-
κα! Νά τὸ βάλουν στὰ πόδια
πανικόβλητοι γιὰ τὰ γύρω

χορταρένια χωριά τους...

Ο Ποκοπικό προχωρεί άγέρωχος και κόβει με τη χατζάρα του τὰ χορτόσχοινα. Λευθερώνει τη λουχού. Και την προσφωνεί:

— Ω, μαῦρε Κουμπαραί! Σοῦ ἔσωσα τὴ ζωή, ἀλλὰ θὰ μείνω... νησιτικός, ὁ φουκαράς!

Ἡ πυγμαία πετιέται ὀρθή κι' ἀρχίζει νὰ τοὺς ἐξηγή:

— Ὁ Μποχάρ, καλέ!... Ἐκεῖνος μετὴ μεγάλη κεφάλαι! Αὐτὸς ὁ νοστιμούλης, ὁ τερατάνθρωπος!...

— Λέγε τὸ λοιπὸν καὶ μᾶς ἔσκασες! τῆς κάνει ὁ νᾶνος.

— Ὁ Μποχάρ ἦρθε στὴ Ζούγκλα μας. Καὶ θρονιάστηκε στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ σας, καλέ!

»Υστερὶς ἦρθαν οἱ ἀραπάδες του στὴ σπηλιά τοῦ Ἀφέντη γιὰ νὰ μέ... κλέψουνε!... Ἀχ, τί ὁμορφοὶ ποῦ ἦτο!... Πιλὴν ὅμως ὁ Ἀφέντης κι' ἡ κυρά Μαντάμα τοὺς βαρῆσανε. Μοῦ τοὺς διώξανε τοὺς «γαμπροὺς».

»Τὸ λοιπὸν, ὁ Ἀφέντης κι' ἡ Ἀφένταινα πήραν μπάλλα τὰ βουνὰ νὰ μαζώξουνε πολέμιστάδες. Λὲς κι' ἦτανε ραδίκια τοῦ βουνοῦ. Γιὰ νὰ τοὺς πᾶνε νὰ χτυπήσουνε τὸ Μποχάρ. Ὅμως τίποτις: Ὅλοι οἱ Φυλαρχαῖοι τῆς Ζουγκλὸς εἶναι μετὴ μέρος τοῦ «Κεφάλου». Αὐτὸν λογαριάζουνε γι' Ἀφέντη τους...

»Υστερὶς παγαίναμε στὸν παλαθὸ Γοριλλάνθρωπο, μὰ στὸ δρόμο ἀνταμώσαμε τὸ

Γιαχάμπα! Γόης, τὸ χρυσὸ μου!... Εἶπε πῶς θὰ βοηθήσῃ τὸν Ἀφέντη καὶ μᾶς πήρε στὸ Παλάτι του. Μᾶς πότισε κρυφὰ ἀφιόνι καὶ φοβολογήσαμε θαθῶως!... Τὴ νύξ ὁ μὴς τοὺς ἔδεσε ὅλους χειροπόδαρα. Θὰ τοὺς δώσῃ, λέει, στὸν Τερατάνθρωπο νὰ τοὺς περιδρομιάσῃ!... Μὰ ἡ κυρά Τζέιν θὰ τὴ γλυτώσῃ. Καθότι πρόλαβε καὶ ἀρραβωνιάστηκε μετὴ Γιαχάμπα! Ὑστερὶς ἡ «ἀρραβωνιαστικιά» τάραξε στὶς κλωτσιὰς τὸν Ἀφέντη. Ἐμένα μετὰ ἔβλεπε ξὺς καὶ τὸ βάλαι μετὰ στὰ πόδια. Δὲν ξέρω τί ἀπόγινε...

»Ἔτσι, ἦρθα στὸ μεγάλο Ποτάμι καὶ μετὰ μιὰ θαρκοῦλα ποῦ θρῆκα, πέρασα ἀντίκρου. Ὅσο γιὰ τοὺς κροκόδειλους, ὄχ, νὰ τοὺς γλέπατε! Σὰν ξεαρολούκουμο μετὰ τηράγαγε. Ἀρσενικοὶ θάτανε οἱ φουκαράδες!

»Μὰ σὰν θγῆκα στὴν ὄχθη, μετὰ γλέπουνε κάτι ἀραπάδες. καὶ μωραλίνονται καὶ δαῦτοι ἀπ' τὴν ὠραιότη μου!...

»Τὰ παρακάτω τὰ καταλαμθάνετε. Δὲν εἴσαστε δὲ καὶ τόσο θλάξ. Μὲ συγχωρεῖτε κιδῶλας!

Ὁ Γκαοῦρ ποῦ τὴν ἀκούει στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ:

— Ἀς τρέξουμε γρήγορα! φωνάζει. Φαίνεται πῶς ὁ Ταρζάν κινδυνεύει. Πρέπει νὰ προφθάσουμε!...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
ΓΙΑΧΑΜΠΑ — ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Ἔτσι τρέχοντας φθάνουν ὁ-

λοι στην ὄχθη. Μπαίνουν σὲ μιὰ εὐρύχωρη πιρόγα τῶν ἱθαγενῶν. Καὶ ξεπερνᾶνε τὸ με γάλο Ποτάμι.

Ἡ Χουχού ἀνησυχεῖ γιὰ τὸν Ποκοπίκο:

— Φοβοῦμαι, γλύκα μου! τοῦ λέει. Φοβοῦμαι μὴ σὲ χάψῃ αὐτὸς ὁ Μποχάρ, ὁ τερατάνθρωπος!

— Μὴ φοβοῦσαι! τῆς κάνει ὁ νᾶνος. Καὶ νὰ μὲ χάψῃ ἀπ' τὸ στόμα του ἐγὼ θὰ θγῶ ἀπ' ἄλλου. Κάποτες θὰ πάῃ πρὸς... νεροῦ του!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ τραβᾶνε, στὸ μεταξὺ, τὴ θάρκα ἔξω. Καὶ ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε...

Ὅμως — ὅπως θυμόσαστε — ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα, ψάχνοντας γιὰ τὴ χαμένη Ταταμποῦ, εἶχε φθάσει πρὶν λίγο ἐκεῖ στὴν ὄχθη. Καὶ βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τὴν πιρόγα νὰ ἔρχεται, κρύφτηκε σ' ἓνα κούφωμα γέρικου δέντρου...

Ἔτσι τὴν παρακολουθεῖ ἀθέατος τοὺς τέσσερις συντρόφους ποὺ προχωροῦν γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Στὸ χέρι του κρατᾶει μιὰ βαρεὶὰ πέτρα...

Λογαριάζει: μόλις θρῆ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ κτυπήσῃ, ἀπὸ πίσω, στὸ κεφάλι τὸν ἀνύποπτο μελαψὸ γίγαντα. Θὰ τὸν σωριάσῃ κάτω... Φαντάζεται πὼς ἡ Ταταμποῦ καὶ οἱ νᾶνοι θὰ τὸ θάλουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια. Κι αὐτὸς, ἀφοῦ δέσῃ τὸν ἀναίσθητο Γκαοῦρ, θὰ τὸν φορτώσῃ στὸ ζέβρο καὶ θὰ τὸν

φέρῃ στὸ χορταρένιο παλάτι του. Ἀπὸ κεῖ, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δυὸ — τὸν Ταρζάν καὶ τὸ γιό του — θὰ τοὺς πᾶῃ στὸν Τερατάνθρωπο!

.....
Ὁ μελαψὸς γίγαντας, ἡ συντρόφισσά του, ὁ νᾶνος καὶ ἡ πυγμαία, κοντοζυγώνουν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν περήφανο πέτρινο βουνό.

Ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς παρακολουθεῖ ἀθέατος, θρῖσκει κάπου τὴν εὐκαιρία: Καὶ πετάει μὲ ὀρμὴ τὴν πέτρα του. Κτυπάει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ τὸ θρυλικὸ Ἑλληνα.

Ὁ Γκαοῦρ σωριάζεται κάτω θγάζοντας βαρὺ πονεμένο βογγητό. Καὶ μένει ἀκίνητος σὰν σκοτωμένος.

Ὅμως ὁ μαῦρος κακοῦργος πέφτει ἔξω στοὺς λογαριασμούς του!...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ, ποὺ εἶναι Ἑλληνίδα, δὲν τρομάζει. Οὔτε τὸ θάζει στὰ πόδια. Μά, τραβῶντας μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι τῆς, χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸ δολοφόνο!

Ὁ Γιαχάμπα τὰ χάνει. Τώρα μόνον θυμᾶται πὼς εἶναι ἄοπλος. Γιατί ξαφνικὰ καθὼς ξεκίνησε ἀπὸ τὸ παλάτι, ἔλαχε νὰ πάρῃ τὸ τεράστιο μαχαίρι του.

Ὅμως εἶναι ἀφάνταστα πῶς δυνατὸς ἀπ' τὴν ἀτρόμητη Ἑλληνίδα. Πιστεύει πὼς καὶ μονάχα μὲ τὰ χέρια του θὰ καταφέρῃ νὰ τὴν δαμάσῃ!...

Μὰ κι' αὐτὴ τὴν φορὰ κάνει

λάθος! 'Η Ταταμπού δέν ἀφίνει νά τήν πιάσῃ στά τρομερά του μπράτσα. Κάθε φορά πού κάνει νά τήν πλησιάσῃ, τὸν κτυπάει μὲ τὸ μαχαίρι της. Σχίζει τὶς σάρκες του. Ποτάμι τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὸ μαῦρο γυαλιστερό του κορμί!

Μανιασμένους ὁ Γιαχάμπα, πού βλέπει πὼς δέν μπορεῖ νά κάνῃ τίποτα, σκύβει ν' ἀρπάξῃ μιὰ πέτρα...

Μὰ ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα προφθαίνει. Μὲ τὸ μαχαίρι της τοῦ δίνει τρομερὸ κτύπημα στὸν ὦμο!

"Ὅμως μὲ τὴ φόρα πού ἔχει

χάνει τὴν ἰσορροπία της καὶ πέφτει κάτω...

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης θυγγάει σπαρακτικὰ ἀπὸ τοὺς πόνους. Μὰ καταφέρνει νά μὴ πέσῃ...

"Ετσι, Ἀνασηκώνεται πρὶν ἀπὸ τὴν Ταταμπού καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τεράστιο ποδάρι του τὴν πατάει θαρειὰ στὴ μέση.

Ἡ ἄμοιρη Κόρη δέν μπορεῖ πιά νά σηκωθῇ!...

Ἀφρισμένους ἀπὸ τὸ κακὸ του ὁ Γιαχάμπα, ὑψώνει τὴ μεγάλη πέτρα πού εἶχε προλάβει ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ κάτω. Παίρνει φόρα γιὰ νά τὴν πετάξῃ στό κεφάλι τῆς Ταταμπού.



ΚΟΤΕ-
-ΑΛΗΙ

Οἱ δύο ἀτρόμητοι γίγαντες πασχίζουν νά δαμάσουν τὸν τεράνθρωπο Μποχάρ!..

Νά της τὸ λυώση!...

Ἡ στιγμή εἶναι ἀφάνταστα τραγική!...

ΑΠΟ ΔΗΜΙΟΣ ΘΥΜΑ!

Καὶ νά: Ξαφνικά ὁ Γιαχάμ πα θγάζει σπαρακτικό οὐρλιαχτό! Ἡ φωνικὴ πέτρα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Πέφτει, χωρὶς ὀρμὴ καὶ δύναμι, στὸ κεφάλι τῆς Ταταμπού. Ὅμως θαρεῖα καθὼς εἶναι, τὴν ἀφήνει ἀναίσθητη!

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Τέλος, σωριάζεται βαρὺς πάνω στὴ λιπόθυμη Ἑληνίδα.

Καὶ νά τί εἶχε συμβῇ:

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό ἔκανε πάλι τὸ θαῦμα του: Κατάφερε νὰ ρθῇ κρυφὰ πίσω ἀπὸ τὸν Γιαχάμπα. Καὶ σηκώνοντας τὴ θρυλικὴ χατζάρα, τὴν κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι του!

Ὁ μικροσκοπικὸς σωτήρας πανηγυρίζει τώρα:

— Πάει κι' αὐτός! Τοῦ τὴν ἀνάπαψα τὴν ψυχάρα!

Καὶ αὐτοζητωκραυγάζεται:

— Ζήτω ἐγώ! Ζήτω τοῦ λόγου μου! Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μου καὶ τῆς... ἀφειτοχατζάρας μου!...

Ἡ Χουχού — λίγο πὺδ πέρα — ποὺ πασχίζει νὰ συνεφέρει τὸν Γκαοῦρ, μαλλώνει τώρα τὸν Ποκοπικό:

— Καλὲ γιατί τὸν καθάρι-
σες, γλύκα μου; Κι' ἦτανε τό-
σο... νοστιμούλης, θεὸς σχω-
ρέστον!

Ὁ νᾶνος μурμουρίζει βα-
ρειά:

— Ἐγὼ ὅταν σφάζω δὲν
κάνω διακρίσεις! Τί ὁμορ-
φος, τί ἄσχημος; Ὅλοι ἄν-
θρώποι εἶναι. Κανέννας δὲν
πρέπει νὰ μένη... παραπονεμέ-
νος!

Καὶ ἀμέσως, σκύθοντας, δοκιμάζει νὰ τραθῆξη ἀπὸ τὸ πόδι τὸν τεράστιο Γιαχάμπα. Θέλει νὰ λευθερώσῃ τὴν ἀ-
ναίσθητη Ταταμπού ἀπὸ τὸ βάρος του.

Γρήγορα ὅμως καταλαβαί-
νει πὼς οὔτε νὰ τὸν κουνήσῃ
δὲν μπορεῖ. Καὶ μурμουρί-
ζει στεναχωρημένος:

— Λυᾶμαι, ἀλλὰ δὲν γί-
νεται ἀλλοιῶς. Γιὰ νὰ τὸν με-
ταφέρω πρέπει νὰ τὸν τεμα-
χίσω!

Καὶ σηκώνει τὴ χατζάρα
γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ πρῶτα τὸ
ἔνα ποδάρι...

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκαοῦρ συν-
έρχεται. Πετιέται ὀρθός. Τρέ-
χει κοντὰ στὸ Γιαχάμπα...

Τὸ βαρὺ κορμὶ τοῦ μαύρου
γίγαντα ἔχει σωριασθῇ πάνω
στὴ λιπόθυμη Ταταμπού. Κά-
νει νὰ τὸ τραθῆξη. Μὰ ὁ Πο-
κοπικό βρίσκεται μέσα στὰ
πόδια του. Τὸν ἐμποδίζει.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας τὸν
ἀρπάζει νευριασμένος. Τὸν
πιετáει πέρα...

Ὁ νᾶνος τινάζεται σὰν μαύ-
ρη μπάλλα. Καὶ διαγράφον-
τας καμπύλῃ στὸ κενό, πέ-
φτει, τέλος, κοντὰ στὴ Χου-
χού. Ἐκεῖ, τρίβοντας τὰ πονε-
μένα πσιναῖα του μурμουρίζει
βαρεῖα κι' ἀγέρωχα:

— Ἐ, ρε τί τραθᾶμε καὶ
μεῖς οἱ... σωτήρες!

‘Ο Γκαούρ σέρνει τώρα τὸν ἀναισθητὸ φύλαρχο καὶ ἐλευθερώνει τὴν Ταταμπού...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ χαρούμενη γνώριμη φωνὴ φθάνει στ’ αὐτιά του:

— ‘Εδῶ εἶσαι, «ἀδελφέ» μου;!

Εἶναι ὁ Ταρζάν. ‘Ο δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! Μαζί του καὶ ὁ Μπέιμπυ. Καὶ οἱ δύο τους λαχανιασμένοι κι’ ἀνήσυχτοι.

‘Ο Ταρζάν ἀρχίζει νὰ λέη ἀμέσως στὸν Γκαούρ:

— ‘Η Τζέιν εἶναι περισσότερο κακιὰ ἀπ’ ὅσο φανταζόμαστε! Πρόδωσε κι’ ἐμένα καὶ τὸ γιό μου! Μᾶς ἄφησε στὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου Γιαχάμπα!... Εὐτυχῶς ποὺ ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ ἦρθε κι’ ἔσπασε τὸ κλουβὶ ποὺ μᾶς εἶχε κλείσει. Αὐτὸς μᾶς λευθέρωσε. Αὐτὸς μᾶς ἔσωσε. Ἀλλοιῶς...

Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του:

Ξαφνικά ἓνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται ἀπὸ τὰ ψηλά βράχια τοῦ περήφανου πέτρινου βουνοῦ.

Εἶναι ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ! Τὸς εἶχε δὴ ἀπὸ τὴν κορφή. Καὶ πεινασμένος καθὼς εἶναι, κατεβαίνει νὰ τοὺς σπαράξῃ!

‘Ο Γκαούρ δὲν τὰ χάνει. Σηκώνει ἀμέσως στὰ χέρια του τὴν ἀναισθητὴ Ἑλληνίδα, καὶ τὴν κρῦβει κάπου ἐκεῖ κοντά.

Τὸ ἴδιο κάνουνε καὶ οἱ ἄλ-

λοι: Κρύβονται ὅλοι γρήγορα. Μαζί τους θέβαια καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Μονάχα ὁ ἀναισθητὸς Γιαχάμπα ἀπομένει ἀκάλυπτος.

‘Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει στὸ πιδὸ κοντινὸ δέντρο:

— Θέλω νὰ δῶ πῶς θὰ τὸν κολατσίση! μουρμουρίζει!. Μασσητόν, ἄραγε, ἦ... ρουφηχτόν!...

Καὶ νά:

‘Ο Μποχάρ φθάνει σὲ λίγο τρέχοντας καὶ ἀλαφιασμένος. Στὸ κεφάλι του βρίσκεται πάντα ὁ τεράστιος φαρμακερὸς σκορπιός!

‘Ο φρικτὸς τερατάνθρωπος ποὺ δὲν θρίσκει ἐκεῖ παρὰ μὴ νάχα τὸν Γιαχάμπα, τὸν σηκώνει σὰν παιχιδάκι. Καὶ ἀνοίγοντας τὶς τρομακτικὲς μασσέλες του ἐτοιμάζεται νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

‘Ο Ποκοπίκο πάνω στὸ δέντρο, ξερογλείφεται:

— Καλὴ δρεξί! τοῦ φωνάζει. Στὸ λαιμὸ νὰ σοῦ καθήσῃ, ἀδερφέ μου!

‘Ο Ταρζάν νοιώθει ἀφάντα στη ψυχικὴ εὐχαρίστησι ποὺ ὁ ἐχθρὸς του θὰ θρῇ ἕναν τέτοιο φρικτὸ θάνατο:

— ‘Ο Θεὸς τὸν τιμωρεῖ μουρμουρίζει.

‘Ο Γκαούρ ποὺ βρίσκεται κρυμμένος μαζί του, δὲν συμφωνεῖ:

— “Ὁχι, «ἀδελφέ» μου! ‘Ο Θεὸς δὲν μπορεῖ νᾶναι κακοῦργος! Ἐμεῖς θάμαστε κακοῦργοι ἂν ἀφήσουμε τὸν Τερατάνθρωπο νὰ σπαράξῃ τὸν ἀνυπεράσπιστο Γιαχάμπα. “Ε

στώ κι' ἄν εἶναι ἐχθρός μας!

Ὁ Ταρζάν συνέρχεται. Νοιώθει τὸ λάθος ποὺ ἔκανε. Καὶ τραβώντας μεθ' αὐτοῦ τὸ μαχαίρι του ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν κρυψώνα. Χύνεται μὲ λύσσα πάνω στὸν ἀπαίσιο Μποχάρ! Θὰ κινδυνέψῃ τώρα τὴ δική του ζωὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἐχθροῦ του.

Τὸ ἴδιο κάνει ἀμέσως καὶ ὁ τρομερὸς Γκαοῦρ. Ὁ θυρικὸς καὶ ἀδάμαστος Ἕλληνας γίγαντας.

Ὁ Τερατάνθρωπος παρατάει τὸ ἀναίσθητο θῦμα του. Κάνει τώρα νὰ σπαράξῃ τοὺς δυὸ ἀνόντους ἀντιπάλους.

— Χό, χό, χό!, καγχάζει. Καλῶς τὰ πουλάκια μου! Ἐγὼ λογάριάζα νὰ φάω ἕναν. Τώρα θὰ φάω τρεῖς!

Ψηλά ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ὁ Ποκοπικό τὸν διορθώνει:

— Τέσσερες θές νὰ πῆς, μπάριμπα Κέφαλε. Ξέχασες, φαίνεται, τὴ Χουχού. Νὰ ἐκεῖ εἶναι κρυμμένη. Πίσω ἀπ' τὸν ξερό θάμνο!

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία γίνεται μπαρούτι:

— Καλὲ σκάσε, χρυσό μου! Μπά ποὺ κακοχρονονάχης, γλύκα μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Στὸ μεταξύ ἕνα τρομακτικὸ μακελειὸ ἔχει ἀρχίσει: Ὁ Ταρζάν μεθ' αὐτοῦ, ὁ Γκαοῦρ μεθ' αὐτοῦ κτυπᾶνε μὲ λύσσα καὶ μανία τὸν πεινασμένο Τερατάνθρωπο! Μπροστά του καὶ οἱ δυὸ φαίνονται σὰ νᾶνοι!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλάς» τοὺς δίνει κουράγιο πάνω ἀπ' τὸ δέντρο:

— Κουράγιο μάγκες καὶ μὴ φοβοῦ! Ἄν δῆτε τὰ σκοῦρα, φωνάχτε μου ν' ἀνέβω... πιὸ ψηλά!

Μὰ ὁ Μποχάρ ἔχει τρομακτικὴ δύναμι. Καὶ οἱ δυὸ ἡρώες μας ἔρχονται γρήγορα σὲ τραγικὴ θέσι: Ὁ Τερατάνθρωπος καταφέρνει νὰ τοὺς ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν Ταρζάν μετὰ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὸν Γκαοῦρ μετὰ τὸ δεξιό!

Οἱ ἄλλοι γίγαντες εἶναι πιά χαμένοι!

Κατασυγκινημένος ὁ Ποκοπικό ἀπὸ ψηλά, τοὺς κάνει ποιητικὸ μνημόσυνο:

«Ὁ Μποχάρ θὰ σᾶς γλυτώσῃ ἀπ' τοῦ βίου τοὺς μπελλάδες
Αἰωνία σας ἡ μνήμη
ᾧ, Γκαουροταρξανάδες!»

Καὶ νά:

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, δυο νατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Μὰ τὸ πυρωμένο θῆμα ἀστοχεῖ. Περνάει ξυστὰ πάνω ἀπὸ τὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ Μποχάρ.

Ὁ Ποκοπικό τρομάζει. Καὶ χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, γκρεμίζεται ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ δέντρου! Πέφτει πάνω στὸν ξερό θάμνο. Σ' αὐτὸν ποὺ θρίσκεται κρυμμένη ἡ Χουχού. Σχεδὸν μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

— Καλῶς τὸν Ἀντρακλά μου! τοῦ κάνει ἐκείνη χαρούμενη. Καλὲ σὰν ὀρτίκι ἔπες, γλύκα μου! Πολὺ σὲ εἶχα ἀπεθυμήσει, ποὺ τρομάρα

νά σουρήθη. Μὲ συγχωρήτε κι-
δλας!

Πίσω ἀπὸ τὸν πλαϊνὸ θάμνο
βρίσκεται ἀκόμα ἀναίσθητη ἡ
Ταταμπού.

Ὁ Τερατάνθρωπος — ὅπως
καὶ ὅλοι οἱ ἄγριοι — τρέμει
τοὺς πυροβολισμούς. Θαρρεῖ
πὼς εἶναι κεραυνοὶ ποὺ ρίχνει
ὁ Κράουμπα!

Ἔτσι, παρατάει τὸν Ταρ-
ζάν καὶ τὸν Γκαούρ. Τὸ θά-
ζει τρομοκρατημένος στὰ πό-
δια. Φτάνει γρήγορα στὸ
κοντινὸ πέτρινο βουνό. Σκαρ-
φαλώνει στὰ βράχια του. Χά-
νεται ψηλά...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας κυττάζει χαμένα γύρω
του. Δὲν βλέπει κανέναν. Καὶ
ρωτᾷ δυνάτ:

— Ποιὸς πυροβόλησε;

Τοῦ ἀποκρίνεται ἡ φωνὴ
τοῦ Ποκοπίκο:

— Ἐγώ! Πῆρε φωτιά ἡ...
χατζάρα μου!

Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή μιὰ
панέμορφη λευκὴ γυναῖκα
παρουσιάζεται χαμογελαστή.

— Ἐσύ, Τζέιν;! κάνει χα-
μένα ὁ Γκαούρ.

Ὁμως τὰ μάτια τοῦ Ταρ-
ζάν σκοτεινιάζουν σὰν τὴν ἀν-
τικρύζει. Καὶ ἀγριεύοντας ἀ-
πότομα κάνει νὰ χυθῇ πάνω
στὴν ἀπιστὴ συντρόφισσά του.
Νὰ τὴν κατασπαράξῃ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας προ-
φθαίνει καὶ τὸν συγκρατεῖ.

Στὸ μεταξὺ συνέρχεται καὶ
ἡ Ταταμπού. Καὶ ὅλοι μαζί
συγκεντρώνονται περίεργοι γύ-
ρω στὴν ἀτάραχη Ἀρχόντισ-
σα τῆς Ζούγκλας.

— Λοιπὸν; τὴ ρωτᾷ ὁ Ταρ-
ζάν. Τί ἔχεις νὰ πῆς, κακοῦρ-
γα, γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔκα-
νες;

— Πὼς ἂν δὲν τὰ ἔκανα, θά-
μαστε χαμένοι! τοῦ ἀποκρίνε-
ται ἡ Τζέιν.

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ὑποσχέθηκα στὸ Γιαχάμ-
πα πὼς θὰ γίνω συντρόφισσά
του. Κι' αὐτὸς ὁ ἀνόητος ξε-
γελάστηκε καὶ μ' ἔλυσε...
Ὑστερα ἔκανα πὼς πῆρα τὸ
μονοπάτι γιὰ νὰ θγῶ στὸ Με-
γάλο Ποτάμι. Μὰ γρήγορα τὸ
παράτησα καὶ πῆρα ἄλλο. Ἐ-
φθασα τρέχοντας στὸ λημέρι
τοῦ Νταμπούχ... Ἐγὼ ἔσται
λα τὸ Γοριλλάνθρωπο νὰ σπά-
σῃ τὸ κλουβὶ καὶ νὰ σᾶς σώ-
σῃ... Δὲν ἦρθα κ' ἐγὼ μαζί
του γιὰτὶ νόμιζα πὼς ὁ Για-
χάμπα θρῆσκόταν ἐκεῖ...

Ὁ Ταρζάν ἀρχίζει ν' ἀνα-
πνέη:

— Στὰ ψέμματα λοιπὸν μὲ
κλωτοῦσες μὲ τόση κακία;
Μὲ τόση λύσσα;

Ἡ Τζέιν χαμογελάει:

— Ἐπρεπε νὰ πιστέψῃ ὁ
Γιαχάμπα πὼς σὲ μισῶ. Μο-
νάχα ἔτσι θ' ἀποκτοῦσε ἐμπι-
στοσύνη σ' ἐμένα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας καὶ ἡ συντρόφισσά του
ἀγκαλιάζονται τώρα. Φιλιῶν-
ται δακρυσμένοι.

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Γκαούρ μὲ
τὴν Ταταμπού...

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, συνε-
φέρνουν τὸν ἀναίσθητο Γιαχάμ-
πα. Κι' αὐτὸς γονατίζοντας
ζητάει ἔλεος:

— Λυπηθῆτε με, Ἀφέντες

μου! Μὴ μὲ σκοτώσετε.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν καθουχάζει:

— Πήγαινε στὸ καλὸ... Κανένας δὲν θὰ σὲ πειράξη.

Ὁ δειλὸς μαῦρος γίγαντας φεύγει τρέχοντας.

Ὁ Ποκοπίκο τραβάει τὴ χα τζάρα του:

— Βρὲ ἄσφαχτο θὰ τὸν ἀφήσουμε τὸν ἄνθρωπο; Θὰ μᾶς... παρεξηγήση.

Ὁ Μπέϊμπυ συμβουλεύει τὸ νᾶνο:

— Πρέπει ν' ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθροὺς μας, Ποκοπίκο. Σήμερα εἶναι καὶ μεγάλη γιορτή! Γεννήθηκε ὁ καλὸς Χριστός!...

Ὁ νᾶνος συνέρχεται:

— Ναί, μωρέ! Βρὲ τί ξπαθα! Παραμονή Χριστουγέννων χθὲς καὶ ξέχασα νὰ «τὰ

πῶ». Νὰ μαζέψω καμμιὰ δεκάρα!... Μὰ δὲν πειράζει. Σᾶς τὰ λέω τώρα.

Καὶ σκουντάει τὴ Χουχού... Οἱ δυὸ τους, ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσαν στὴν Ἀθήνα, ξέρουν τὰ κάλλαντα. "Ετσι, ἀρχίζουν νὰ «τὰ λένε» δυνατὰ καὶ φάλτσα:

«Καλὴν ἐσπέραν, "Αρχοντες, ἂν εἴ—ἂν εἶναι ὁρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' Ἀρχοντικό σας!»

Κυττάξτε τους: Εἶναι χαριτωμένοι! Ἀντὶ γιὰ τουμπελέκια κτυπᾶνε ρυθμικὰ τὶς φουσκωτὲς μαῦρες κοιλιές τους:

— Ντάπ - ντούπ!... Ντάπ - ντούπ!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
Τέλος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

πάνω ἀπ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Ἑλλάδος,

θὰ πετάξουν:

ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς πιδ ἱκαταπληκτικῆς καὶ συναρπασικῆς περιπέτειας Ζούγκλης ἀπ' ὅσες ἔχει

γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ δλόκληρη τήν *Ελλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩ. ΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []

523-694